



SZÉPIRODALMI s ISMERETTERJESZTŐ KÉPES HETILAP.

Soldosné Lujza asszony.

Kötelességünknek tartjuk hazánk ünnepeit művésznőjét sikerült rajzban bemutatni olvasó közönségünknek. Akik nem élvezhetik bűbájos dalait, legalább ismerjék őt magát arcképe után.

Soldosné Lujza asszonynak életrajza nincs. Életében három phazis magaslik ki; ezek a következők: ő először Köles Lujza volt, ki élvezte a vidéki színpadok örömeit és nyomorát; aztán Blaháné lett, s mint ilyen a debreceni színháznak igaz gyöngye, majd a nemzeti színháznak ékessége; végre most Soldosné, a népszínház tagja.

Már mint a nemzeti színház csalogánya magára vont a legmelegebb érdeklődést. Mikor a népszínművek ott voltak ott-honn, Soldosné asszony annak óriási közönséget teremtett, s nincs az a Wagner-Opera, mely oly falrengető tapsra, riadalomra ragadja a közönséget, mint az ő jóságos pajzán-sága a „Tündérlakban,” vagy gyújtó dalai a „Falu rosszszában.” Itt az a szerencséje is megvolt, hogy olyan staffázsszal játszott, mint Ujházy, Vizváry, Tamásy.

A fővárosi közönség néhány fellépése után meghódolt előtte. Pedig talán nem is hangjával küzdötte fel

magát a népszínművek divájává. Tény, hogy hangja behizelgő, tiszta, nemes ércü, hajlékony nagy terjed elmű. De a földolog az, hogy azzal művésziileg bánik. Soldosné minden népdala t a n u l m á n y.

Mint a Shakespeare-előadók tanulmányozzák a hangsúlyt, a sorok közötti célzásokat, akkép tanulmányozza Soldosné a népdalokat. És Németh János bizony nem írta annyit, ha nem Soldosné ajkának írta. S ha valakinek tetszik lehanggyekezni a dalokat, melyek a Soldosné ajkáról ezüst patakként ömlenek, arra az eredményre jut, hogy azok minden betűje megegyez a kótával. És mégis egészen más az a dal, ha más éneklő, legyen az Patti vagy Nilsson.

Művésznőnknek vérebe megy át a magyar dal, s ez képezi specialitását. Mikor a „Veres hajuban” a „Háborgó Balaton”-t megéneklő, visszafojtott lélegzettel hallgat a közönség; s mintha dalával tulsigázná az idegeket, néha csak néma hódolat köszöni meg művészetét s nem a hétköznapi taps.

Nem is emlékszünk, hogy ezt a dalt Soldosné

asszony megismételte volna. Hangjának természetes és nem hanyatló üdeségével lépést tart lekötelező, megnyerő játéka. Mintha csakugyan ott nevelkedett volna valamely Hortobágyvidéki faluban, anyira természetes;



Soldosné Lujza asszony.

s ha némely tragikus hős vagy hősnő megrázhat rationalismusával, ő bámulatra ragad természetességével. Játéka nem is játék, hanem természetesség.

Mikor a nemzeti színháznak volt tagja, hűtelen akart lenni geniusához, s a vig operának akarta hangját zsoldba adni. Szerencsére próbáit nem koronázta siker s ő a taktusos trilla világából, s királynők, hercegnők bondoirjaiból visszacseppent a betyárok közé a sötétbe Tamásy mellé.

Azért mondjuk ezt, mert Soldosnét Tamásy egészíti ki. Midőn ketten egymásra vannak utalva, midőn együtt játszanak, busulnak, örvendeznek, az pompás látvány. Értik egymás szemejárását, egymásnak minden mozdulatát, amiből aztán a játék oly kedélyes öszhangja szülemlik, hogy a színházba, Soldosné-hallóba kezén vitt makrancos gyerek elfeled sirni.

A népszínház ügyes és élelmes igazgatósága sietett Soldosnét magának megnyerni. S valóban az osztrák-magyar bank érc-hypothekája, nem oly garancia a bankjegy folyamára, mint a Soldosné ezüst hangja a népszínház jövedelmeire. Ő leghatalmasabb oszlopa fiatal intézetünknek, mely első sorban a népszínmű-faj fenntartását s gyarapítását tűzte ki nemes célul.

Hogy Soldosné operetteket is énekel az újabb időben, azt nem rójuk fel neki előnyül. S csak ő az, kit még ez az alantas műfaj sem tehet tönkre, ki ép oly kitűnő „Kapitány kisasszony“ „Serpolette“ mint „Finum Rózi“ avvagy „Marcsa.“

Enyit mondhatnánk hevenyében a művésznőről. Magán életében Soldosné asszony szintén a legkedvesebb jelenségek közé tartozik. Nincsenek művésznői szeszélyei; az öltöztetők is nagyobb foku ragaszkodással viseltetnek hozzá. Mint némely harmadrangu társához. Ha néha pillanatra elkapja a nagyzás, midőn páholyából keresett modorral hívja magára a közfigyelmet, ez a gyermeteg esetlenség is jól áll neki, és senkinek nem jut eszébe őt azért megróni. Valódi művésznőknek, mint valódi államférfiaknak megvannak kiváltságaik, melyek nem provokálnak — itéletet.

Röviden szólva: Kitűnő művésznő, szép asszony, kit „megütni virággal sem szabad.“

K..... — s

Ráró és Csillag.

(Elbeszélés).

Balázs Sándoról.

(Folytatás)

Midőn megláttuk a cédulát, mely a lépcsőzet falára volt kiragasztva, egyszerre, s magunkon kívül kiáltottunk fel: Színház! „Egy óra!“ Ide el kell mennünk! Ugy-e hogy elmegyünk, — kérdők egyszerre egymástól, s egyszerre is feleltünk rá, hogy elmegyünk!

Oh szép, igazán tündéri darab volt az, melyet nem lehetett sirás nélkül végig nézni. Szegény kis herceg, menyit kellett szenvednie! No de végre a jó isten megsegítette szegényt, s a gaz Kanutot a galád nagybátyját az ördögök elevenen vitték a pokolba.

Jaj, de féltünk is aztán lefeküdni! De végre is nem volt mit tennünk, ágyba kelle mennünk. Hanem a szoba ajtaját nem zártuk be, mert azt édes anyánk úgy hagyta meg, s nem is feküdtünk külön ágyba, hanem együvé. Azután két miatyánkot is elmondtunk és aztán összebújtunk, egy kissé féltünk, egy kissé sirtunk és végre elaludtunk, s egy egész tarka világot átálmodtunk.

Még nem is pitymallott jó formán, Marci már felköltött s azt mondta, hogy öltözzünk szaporán, mert már felhámozott.

Mire felöltöztünk, a könnyű kis szekér a csöngetyüs lovakkal már a kapu előtt állt.

Öt perc mulva már messze künn voltunk a kis városból, vidámon haladva a szép fehér országuton, mely

erdők és hegyek közt kanyarogva fut végig, mintha csak bujósít játszanék.

A tájék jelleme, melyen most haladtunk, sokkal kevésbé zord, de szelidségében még bájosabb volt, mint az, hol a tegnapi hajnalt üdvözöltük. De a reggel épen oly szép, s a nap ébredésének pompája tán még elragadóbb.

De ma kevésbé gyönyörködtünk e szépségekben, mert oly igen álmosak valánk. Gyermekesek voltunk s a fölkeléseket nem szoktuk meg.

Csakhamar jól be is burkoloztunk kis köpenyeinkbe, s édes álomra szenderedtünk.

Egyszerre csak a csöngetyű szó és a ringás megszűnt, s mint az elkényeztetett kised, ha a böleső nem ring többé s a dajka dala elhallgat, mi is fölbredtünk.

A kocsis ott állt az országút közepén, Marci a kocsis pedig a földön a lovak körül babrált.

— Mi baj Marci? — kérdém önkénytelen ijedtség és sejtelemtől megkapatva.

— Baj, az hála istennek nincs, — mondá a kocsis bennünket, de magát is vigasztalni és bátorítani akarva — csak a Ráró lett roszul kissé. Én nem tudom mi lehetett.

Bezzeg tovatűnt az álomosság egy pillanat alatt szemeinkből!

Leugrottunk a kocsiról, s rögtöni zokogásban törve ki, remegve kérdeztük, hogy úgy-e nem döglik meg Marci?

Sirva fakadtunk, mert azonnal halvány arcú édes anyánk fenyegetése jutott eszünkbe, hogy tüstént a Szamosba öli magát, ha a lovaknak vagy a kocsinak valami baja esik!

— Ugyan hát ne lamentáljanak, hát no! Már ugyan hogy döglenék meg. Mitől döglenék meg? Fel van fújódva kissé, az az egész baja.

Nyers hangon beszélt, de ezzel jobban megnyugtatót, mintha szép szóval beszélt volna.

— De hát mit csináljunk? — kérdém a menyire lehetséges volt, erőt véve nagy felindulás mon — mondja édes Marci mit csináljunk?

A Marci hátra tolta kissé kalapját, megvakarta fejét s elgondolkozott.

Némán és remegve lestük arcát, mint az orvosét szokás a kedves beteg ágyánál.

— Hát azt csináljunk, — kiáltá hirtelen — hogy a Rárót kifogjuk. Én gyalog vezetem, az úrfi meg a Csillagot hajtja. Felvinc ide nem több egy jó félóránál, ott adunk neki sós vizet. Attól majd jobban lesz, az a lónak a kurája. Csodálkozom, hogy hamarabb nem jutott eszembe.

Ha későn is jutott eszébe, de elég hamar végrehajtotta.

A ló egy pillanat alatt ki volt fogva s levetkőztette. A hámot a kocsira tette, s csak kötőféken vezette.

Csak ekkor láttam igazán, hogy menyire fel van fújódva!

— De hisz az istenért, hisz ez mindjárt kikuppad! — kiáltám sirásban törve ki. A Palika pecre sem szünt meg zokogni.

— Dehogy pukkan! dehogy pukkan! Csak ne lamentáljanak anyit, hanem induljunk!

Elindultunk. Ő elől a Ráróval. Én utána a Csillaggal, a gyeplővel kezemben. Természetesen csak lassan, lépésben haladhattunk, mert a szegény Ráró már alig tudott járni, s csak úgy ide-oda inogva dőcögött tovább.

Szomorú menet volt, mintha csak temetni vittek volna valakit. Még a csöngetyű is olyan búsan szólt, mintha csak halálharangot kongattak volna.

Némán, szó nélkül ballagtunk. Csak a Pali zokogott folyvást a fákon pedig a madarak csicseregtek, de ezek sem olyan vidáman, mint máskor.

Marci mogorván ment elől a lóval. Csak olykor mormogott valamit. De ezt se hozzánk, csak maga-ma-

gában. Majd szomorun kérdezve magától, hogy ugyan mi lehetett ezt a szegény állatot, majd pedig haragos mogorvasággal, hogy hát mi a fene baja is lehet annak a dögnek?!

Én mindezt jól hallottam, én mit sem feleltem rá. Szívemet a félelem vas marka tartotta összeszorítva. Sem sirni, sem szólni nem mertem. Csak midőn nagyon tele volt már a szívem, csak akkor sóhajtottam egy-egy nagyon nagyott. Szegény édes jó anyám!...

Folyvást csak reá gondoltam, s oly szemrehányás és lelkifurdalás fogott el, hogy a mint egy nagy mélység felett haladtunk, még ez az istentelen gondolat is megfordult fejemben, hogy nem jó volna-e a kocsit feldőnteni, hogy beforduljunk és odaveszszünk?!

Ekkor Marci, mintha csak kitalálta volna gondolatomat, megszólalt és vigasztalni kezdett.

— No már nem messze vagyunk Felvincről, még egy két kanyarodó, s meglátjuk a nagy arany keresztet a torony tetején. Igazi arany kereszt ám az! Azt mondják, hogy még egy millióm forintnál is többbe került. Haj, de csak sok pénz a! A Kovács püspök készítette, mikor istellálták. Ha megérkezünk, mindjárt egy jó cseber sós vizet adok neki. Majd meg hajtja az. Attól tudom jobban lesz. Ugy is sejtem, hogy az a baja.

— De hát van Felvincen doktor?

— Micsoda doktor?

— Hát lódoctor.

— Kursmitt? Már ugyan hogy ne volna, hisz egy isvadron huszár fekszik benne.

Ah, menyire megkönnyebített ez a biztosítás.

— Hála istennek, hála legyen a jó istenek!

— Van hát, De nincs szükségünk arra. Majd megdörzsölöm szalmatekerccsel, s megitatok vele egy veder jó sós vizet. Az aztán kikurálja, arról ját állok! Csak egyszer Felvincen legyünk!

Hej, de nem volt az olyan közel, mint ahogy Marci mondta. Nem két, de tiz kanyarodó is kanyarodtunk, de még mind nem láttuk az arany keresztet.

Végre... végre... rettenetes hosszú idő után előttünk ragyogott az arany kereszt. Ugy fénylett és ragyogott a reá sütött napsugaraktól, hogy nem lehet kétfelkenni benne, hogy csakugyan igazi aranyból van. De ha gyémántból meg briliántból lett volna sem néztem volna nagyobb örömmel és gyönyörűséggel a közeledést mint ahogy most néztem.

A város elején van egy korcsma, annak a kapuján be is fordultunk.

Az udvaron egy törpe és egy sántta öreg ember fát vágott. Erre mindjárt rákiáltott Marci, hogy szalmát hozzon meg srt vagy egy jó kupát.

— Megyek, megyek, mert látom, hogy nagy baj van, — mondá az öreg ember a házba sántikálva.

Nagy baj! Mintha csak a szívemre ütöttek volna!

Úgy hát, az apád lelkit! — Káromkodott Marci. — No de még ez is vigasztalás volt.

— Ki tudja fogni a lovat? Ne féljen nem rugós,

Féltem is én akkor attól! kifogtam a Csillagot és oda kötöttem a rud elé s azután néztem a nagy munkát, a mit Marci a Rárón véghez vitt. Úgy összevissza dörzsölte szegényt, hogy már utoljára azt hittem, hogy a bőrét dörzsöli le az isten adtának.

Mikor már maga is kifáradt bele, abban hagyta, s azt mondta, hogy no, most már ide a sós vizet!

A sánta ember a Ráró elé helyezte a vedret.

A ló bádgyadtan lehajtottá fejét, megszagolta a vizet, — de nem ivott belőle. Marci fölemelte a nedvet s még közelebb tartotta szájához. De a Ráró mégsem akart inni, sőt mintegy megundorodva fölemelte fejét.

— Dejszen, kínálhatja azt kend ítélet napig: nem iszik az! Bizonyosan sok török búzát adott kend neki, s nem áztatta meg. Az felfujja a lovakat. Sok még bele is döglik.

A Marci csak a bajszát pödörgette s meglátszott

az arcán, hogy menyire szeretné a sánta embert jól nyakon ütni. De nemcsak nem ütötte, de még káromkodását is elnyelte, s csak azt kérdezte hogy:

— Messze lakik a kursmitt?

— Nem az; itt a nagy-szöllős utca sarkán.

— No hát mit áll itt kegyelmed, mint valami sóbálvány. Siessen hívja ide. Hát nem látja, hogy baj van?

— Baj biz itt, mégpediglen nagy baj! — mondá a sánta ember és gyorsan tova sántikált. — Egyben itt leszek, addig jártassa kegyelmed.

— Azt ked nélkül is tudom — mondá Marci, s elkezdé maga után vonszolni a lovat. Szegény csak nehezen mozdult és minden pillanatban megállt. Csak erőszakkal lehetett egy két lépéssel tovább vonszolni. De ez sem ment sokáig. Utoljára megállapodott és nem mozdult többé.

A Pali ott zokogott a szekér mellett, én pedig úgy meg voltam dermedve a réműlettől, hogy sem sirni, sem szólni nem tudtam. Csak a Marcit néztem, arcáról igyekezve leolvasni a Ráró állapotját s a veszedelem mekkoaságát.

— Biz itt baj van! — mondá kevés idővartatva Marci. — De hát nem kell kétségbe esni. Láttam én már mindenféle esetet. A törökbuza kapálásnál mult esztendeje a Csillag volt úgy, mint a hogy most a Ráró van. Még is ott áll, s milyen jóízűen falatozik. No hát urfi, ne nézzen olyan meredten. Az embert szinte megijeszti.

Hogy ne néztem volna olyan meredten, mikor, akár mi legyek, ha nem édes anyámat láttam magam előtt a mint hát testét a Szamos mind tovább tovább hõmpolygeti...

Ez alatt megérkezett a sánta ember. Szegénynek csak úgy omlott arcáról a verejték, úgy sietett.

— Nincs az otthon, — mondá lelkendezve — mert az Fehérvárt van a gyenerálisnál, s nem is jó hamarabb haza délutáni négy óránál.

— Hát Untikursmit nincs? — kérdé Marci.

— Nincs. — Mondá a sánta ember.

— Hát Patyika?

— Az sincs.

— No hát üsse meg kendteket a menydörgös meukö!

(Vége köv.)



A királyleány.

(Romance.)

I.

A szép király lány szólt atyjához:
„A kastélyban nincs nyugalom;
Jó atyám enged leányod,
Zöld erdőid sátorában
A forró napnak hevétől,
A patak hideg vizénél
Tikkasztó hevét kihűtni.“

A király felelt mosolyogva:
„Lám minő bátor leányom!
Atyja vére forr erében,
Mert az erdők rejtekében
Rabló s kalandor tanyázhat,
S mondhat vagy tehet olyasmit,
A mi sértő vagy gyalázó!“

„Nincs olyan botor se bátor
A távolban vagy közelben,
Ki ne ismerné hatalmad,
S vón bár védtelen leányod,
Gyengéden és tisztelettel,
Ne közelednék feléje.“

II.

Illatozó rét csendes ölében,
Nyugszik a lányka lombok alatt.
A tova erdön fűlmile csattog
A csevegő ér játszva szalad.
S ép mikor a nap megy lefelé,
Ifju vadász jön a lányka elé.

Látva a tündért, azt hiszi téved,
Térdel előtte szóltalanul,
A közel estnek csillaga gyul már,

Parancsára várnak, szónélkül csendesen,
És menydörög hangja ilyképen mérgesen ;
„Lányom meggyalázva védtelenül alva.
Ide hurcoljátok, vagy élve va y halva,
Hogy pedig száz közül is felismerjétek.
Hogy és mint nézett ki, lányomtól kérdjétek !”

Rohant a szolgálhad s csakhamar beérte
É, fel a királyhoz a várba kísérte
Az ifjut, mert ő volt ki vakmerőn lopva.
A királynak alvó lányát megcsókolta.



És a virágra harmata hull,
S bárha bűnös mert ellene vét,
Csókja az alvó ajkain ég.

Ébred a lányka, ánde az ifju
Már a sötétben messze halad,
S nem lehetett bár látnia arcát,
Látta az öltönyt és a nyilat,
Sirva s pirulva az atya előtt
Vádolja az ifjut a bűnbe esőt.

III.

Villámokat szórnak a király szemei,
Nincsen a ki merné az ifjut védeni,

IV.

Fénylő s gazdag vár-teremben,
Vérző szívvvel, vérző lábbal,
Ott áll a szegény rab ifju
Szemben a dühös királylyal.

A királynak oldalánál
Mint sötét éjnek sugára,
Mintha lelkén bánat ülne,
Sohajt a király leánya.

Az ifjunak arca halvány
Szemeiben könyecsap ragyog,

Mintha mondani akarná :
„Érted örömet meghalok.“

„Nézd ez ifjut s mond leányom —
(Ordít a király haraggal.)
Ez e a ki liljom ajkad?
Érinté szennyes ajakkal !?“

Siri csend lesz a teremben.
És a királyleány szól halkán :
„Atyám ! Bocsásd őt szabadon —
Ő . . . Ő . . . nem érinté ajkam !“

LAUKA GUSZTÁV.

Eszti néni a színházban.

A héten a nemzeti- és népszínházban két nevezetesebb előadás volt :

drámai szerepét. — Henry marquis szerepében Vidor úr mutatta be magát, s némi elfogultságot leszámítva, csinosan és kerekdeden játszott. — E gy ü d ú r a bérlő szerepében a komikumnak oly nagy tért engedett, hogy a tragikum egészen kiszorult belőle.

A nemzeti színházban csütörtökön f. hó 16-án, Massenet francia zeneköltő kedvéért „Lalla-Roukh“ víg opera és „Sylvia“ ballet került színre. — Az operára nézve csak azt jegyzem meg ezuttal, hogy igen elszomorított az a tapasztalat, hogy nemzeti színházunknak vagy nincsenek elegendő művészi erői vagy nagyon rossz lehet a rendezés, hogy Lalla-Roukh szerepét Tannerné asszonynak, kiben erre a szerepre sem kedély, sem hangképzettség nincs, Mirzáét pedig a színi tanoda egyik növendékének osztják ki. — Különben K ő s z e g h y és P a u l i urak jelesül felelték meg feladatuknak s a nagyszámú közönség részéről igen jó fogadtatásban részesültek.



A népszínházban szerdán, január 15-kén „A kornevillei harangok“ regényes operette 4 felvonásban. Soldosné Lujza asszony a vidám nyelvcseléd, Szerpolette szerepét szokott bájjal játszotta. Nem volt ugyan szerencsém az előbbi előadásokon jelen lenni, de nem hiszem, hogy legyen hazánkban ez idő szerint még egy művésznő, ki Soldosné asszonynyal akár ebben, akár más szerepben versenyezhetne. De a közönségen sem vettem észre, hogy nem osztotta volna ebbeli nézetemet. A művésznőt nyílt jelenetekben zajosan megtapsolta, s egyes dalait ismételtette. J e n e i A n n a k. a. Germaine-je hagyott ugyan némi kívánni valót, de általában eléggé kedvesen játszotta inkább naiv, mint

A Sylvia balletről közelebbi előadása alkalmával bővebben szólандok.

Isten ujja.

— Novella. —

Marcal Elemértől.

Köncsögi Pista barátom és felesége, Aranka nagyszám, az én ideálmom (no-no, csak ne huzd össze szemedet, szájadat, Pista!) ama ritka kedves népek fajához tartoznak, melyekkel mennél gyakrabban érintkeznünk béke alatt vagy hát — fegyverszünet előtt.

Ugy hiszem a fiatal házaspár testi lelki szépségeinek minden további részletezése fölösleges; csak anyit jegyzek még meg — úgy mellékesen, hogy Pista barátom vendégszeretete, tüzes borai s Aranka nagysám szép szemei valának a gyúpont, melyben mi néhány fiatal professzor gyerek, kik Pistáék személyes barátságával dicsekedhetünk, találkoztunk majd naponkint — már mint s u g a r a k.

És az egészből kikerekedett egy gyönyörűséges kártya-kompanyia! — sóhajt fel a fiatal nemzedék romlottsága fölött nekikeseredett olvasó. — Fájdalom, — azaz, hogy hála istennek, ez a veszélyes tanokat terjesztő klubban nem talált maecénásokra közöttünk! (Nem mondom azonban, hogy olykor-olykor, midőn pénzünk explodálni akart a zsebben, eret nem vágunk rajt egy kis csöndes ferblivel —, de mi ez a rendszeres kártya-egyesülethez képest? Egy csepp az Oceánban). Ettünk, ittunk, pipára gyújtottunk és politizáltunk s néha-néha tudományos kérdéseket is vitattunk

Egy este, — ép a tudományos disputációkon volt a sor, — a házasság, annak létrejöttét elősegítő és gátló körülmények stb. hozattak szőnyegre. (Kötelességemnek tartom e helyt s ha kell, egyébbütt is kijelenteni, hogy a házasság hátrányairól, szabadság- és létjogellenes okairól, menyei perceiről szóval a pályavégzett és nem végzett férfi nemzedék boldogítására való be- és kifolyásáról szó sem volt; — különben is eme bagatell-tételek megszavazásában a szép házi urnó gyújtó pillantásai vesztegető hatalmának ellen nem állhatva, mintaszerű mamelukok lettünk volna.) Mindenki szolt már a dologhoz pro és kontra három kivételével. E három: én, Jeney, a fizikus, és Pista, ki az elvek harcán fölülemelkedve szokott komolyságával töltötte színig az üresedő poharakat, tudván, mint a filozofia tanára, hogy „in vino est veritas.”

— Nos, Jeney, — interpellálok a mellettem ülő fizikust — mi a véleményed eme pont fölött?

— Az én véleményem az, — válaszol emez, — hogy a házasság ép oly mechanikus valami, mint az élet vagy jobban mondva a természet bármely olynemű, két vagy több körülményeinek viszonylagos közeledése, mely mozgást, életet árul el; mert ahol élet, mozgás van, ott tömecek, parányok vannak, — ott van a fizika.

Erre a páthossal deklamált, rettentő argumentumra hahotában tört ki az egész tudományos galléria. Csak prezsesünk, Pista tartotta meg komolyság, nyugalommal válaszolva:

— S a hol fizika van, ott Jeney van, de a hol nincs fizika, — ott csak Gyuri van!

Baráti körben Jeneyt csak Gyuzsinak hituk.

Miután a társaságnak tudományos kérdések megbeszéléséhez kívántató komolysága ismét visszatért, én vevém át a szót.

— Én azt mondom, hogy a házasság nemcsak nem fizikai valami, hanem benne igen gyakran ha nem absolute fensőbb hatalom vagy gondviselés kezét, de legalább is a körülményeknek, melyek több esetben passzív irányuak, tanulmányozásra méltó találkozását és — a mint mondám — nem ritkán összeütközését láthatjuk, „en gross et en detail.”

Nem hiszem, hogy a lehetetlenségek közé tartoznék állításom és mégis — óh, ti reális sarlatánok! — csak két védője akadt tételemnek: Himmelputzer, a vén rajztanár, ki már anyit ivott, hogy kezdett meghasonlásba jönni Cartesius bölcséleti kiinduló pontjával: „cogito ergo sum.” (Gondolkodom, — ergo én vagyok az, a kinek hívnek.) A másik védő Pista volt.

— Ugy van, igazad van, gyejőköm! — dörmögé a ván Archimedes a maradék bort kihörpöntve poharából.

— Halljuk Pistát, halljuk az elnököt! — kiáltották ellenfeleim.

— A házi urnak — kezdé Pista — nem szabad,

nem tanácsos ugyan pártállást foglalni el vendégei eszme harcaiban, de most az egyszer nekem legyen a kivétel megengedve, vendégeim vagy jobban mondva benső barátaim részéről, midőn ezennel kijelentem, hogy elfogadom Elemér állítását oly hozzáadással azonban, miszerint engedtessek meg nekem, hogy pártállásomat védelmezem, illetőleg a föntebbi állítást vagy — a mi egyre megy annak reálisztikus értékét világitásba helyezhessem — egy idevágó történet elbeszélése által. Megengeditek?

— Halljuk!

— Ugy van, igaza van, — dörmögé a vén Himmelputzer, tulvilági boldog mosolylyal ajkai körül.

— Gyorsan hát Pista azt a történetet mig Flemér el nem alszik! — sürgeti Pistát Gyuzsi a fizikus. — Ha Elemér nem hallja meg, kétségbeesik, hogy ismét egy finom novella tárgy csuszott ki markából.

— Érdekes a történet? — kérdém Pistát.

— Meglehetősen, — felel ez. Aztán jelentőséges pillanatot vetve nejére mosolyogva folytatá: — V e l ü n k történt meg.

A kedves asszonyka arcán ez utóbbi szavakra boldog mosoly pirja tünt elő, — mintegy előre jelezvén, hogy ez a régi történet, melyet Pista barátunk készül elmondani, szorosán összefügg a jelen boldogsággal.

— Ha csakugyan fel akarod hssználni az általam közlendő eseményt, ugy engedd meg, bogy cimet én adhassak neki-

— Parancsolj kedvesem, — felelém Pistának.

— Halljuk! A történetet! A történetet!

— Bocsánat, barátom, — mentegetődzik a gazda, — ép most alkudozunk Elemérrel az elbeszélés címe fölött... Tehát legyen a címe: „Az isten ujja”

Följegyeztem.

— És most halljátok a történetet, melynek, mint már mondám, főhőse én vagyok és mely — tevé utána meghatottan nejére mutatva, — az én egyedüli boldogságom kutforrása lön.

Ünnepies csend követé a bevezető szavakat.

— Ezelőtt két évvel, mint emlékeztek rá, a király-utcában laktam. Nevelő voltam egy vagyonos kereskedő házában. Szükségtelen esetelnem egy szegény fővárosi nevelő helyzetét, kinek a szeszélyes sors négy —öt rakoncátlan, elkényeztetett, vásott fiút adott, — most csak anyit, hogy nekem aránylag többi kollégáimhoz képest meglehetősen jó napjaim voltak; ugyanyira, hogy még szépirodalmi munkásságra is tudtam magamnak időt szakítani. Egy hideg esős novemberi napon kézirat-tal kezemben sietek a szerkesztőségbe. Délután négy —öt óra lehetett. A mint kilépek a kapu alól, ép akkor lebegett tova előttem egy angyalarcu, sugártermetű lányka, alig 16 éves. A kellemetlen idő dacára bájos non chalance szal sókolták a parányi lábacsok a járda nedves burkát.

Író aesthetika nélkül anyi, mint vadász fegyver nélkül. Mi vala tehát természetesb, mint az hogy, én telve széptani elvekkal és eme széptani elveknek a praxisba való, élethű átplántálása iránti ügybuzgósággal, hogy a hasonlat mellett maradjak —, kezembe vettem illetőleg szememhez emelem fegyveremet s megindultam tisztes távolban a lányka után.

Nemes buzgalmam valamivel nagyobb gyorsaságot kölcsönzött lábaimnak, mint egyelőre számítottam, mert a kis angyal lépteim neszére hátratekintett.

Ha van köztetek szenvedélyes sportkedvelő, ugy az illető ezen előzmények után mindenesetre azt várja, hogy felhasználva a kedvező állást és a kellő lőtávolt, — már csak megmaradok a hasonlat mellett, — a célba vettem — lánykát lelöv — átkozott hasonlat — megszólítom.

Nem így történt. Puskám csütörtököt mondott.

A lányka hátratekintett. Lángbaborult arca, idegesen összehúzott sötét szemöldöke s eper ajkai bizonyos, nehezteléssel vegyes aggályt árultak el.

Letettem a fegyvert. Jótékony meleg ömlött egész valómon az édes tudatra, hogy én is akadtam máregyre, ki nem olyan, mint a többi.

Nem kell körülírnom, kiket értek a többi alatt.

Közönyt színlelve tekinték ki esernyőm alól az utca másik oldalára, hol épen két suszterinas marakodott egymással, s hogy meggyőzzem a kicsikét teljesen szándék-nélküliségem, felől gyorsan haladtam el mellette a nélkül, hogy rátekin tettem volna.

Percnyi menet után céloznál valék; de nem mentem fel rögtön, — a szerkesztő a harmadik emeleten lakott, — a kis angyal imádandó arca a féltett szemérem érzetnek s a színtelen, égi ártatlanságnak rózsapirjával sokkal inkább bevésődött képzeletembe, szívembe, lelkembe egyaránt, semhogy egy kis várakozást meg ne kockáztattam volna azért, hogy a kedves leánykát még egyszer s talán utoljára megláthassam.

Léptek közeledtek. Óh boldogság! Ugyanaz a fekete szempár, ugyan az a lángoló arc, ugyanazok a párányi lábacsák! . . .

Ráemeltem fegyve — rátekin tettem merőn hogy még egyszer láthassam, — hogy az a kedves angyalarc mindörökké szívemben maradjon.

A minő komolyan megszerettem pár perc alatt a leánykát, ép oly komolyan föltett szándékom vala — megválni tőle, azaz nem követni tovább.

De óh ki írja le meglepetésemet, midőn látom, hogy a leányka szorosan mellettem suhan be a félig nyitott kapun, miután haragos — és megvető pillantással nézett végig rajtam.

Ismertek jól, de ismertetek akkor is, midőn ezen események történtek; tudjátok és tudátok, minő vad vihara az érzelmeknek támadt lelkemben tehát annál inkább elképzelhetitek a kint, de aboszuságot is, mely a leányka megvető pillantása alatt ébredt föl bennem, — az elsőre kit becsülni és szeretni kezdtem egy pillanat alatt.

Sértett önérzetem a megbántás miatt boszuért kiáltott — és én engedtem neki.

Nyomban követtem a leánykát; de alig hagytam el helyemet, azonnal megbántam hogy föltételem dacára követém őt.

A haragos kis szeráf ismét észrevette, hogy követem; most azonban nem tekintett hátra, hanem meggyorsítá lépteit.

Én ki akarván engesztelni a leánykát, — és hogy az utólagos üldözés gyanuját elhárítsam magamról, csaknem futottam utána, hogy elkerülhessem őt. Azt pedig nem tehettem, hogy megszólítom és felderítem a tévedést.

(Vége köv.)

Ha megtörődött.

Ha megtörődött ajkamon
Egy mosoly vesztegel
Rád gondolok a nap nyugtán,
„Képeddel alszom el.“

Ha nyugtotelve álomban
Meglátlak tégedet
Veled élem az éjet át
„Képeddel ébredek.“

De hogyha bú van arcodon
S eltűnt minden vigasz.
Hogy mit szenvedek akkor én
„Kimondhatatlan az.“

Szeress te is szép kedvesem
Úgy, mint én tégedet,
Mert emberi ész nem sejti,
„Hogy téged szeretlek.“

J D A.

Elröppent már . . .

Elröppent már éltémnek boldogsága,
Elröppent már a boldog szép idő.
Messze röpül keblemnek minden vágya,
Remegve kérdelem: jövőben mi jó?

Egyedül ülök csak meleg szobámban;
Nézem a fagyos jégvirágokat . . .
Ugy fáj a lelkem . . . úgy fáj bánatában,
Ugy érzem, talán meg is hasad.

Hó-pelyhek esnek, elfödve a földet,
Elborítván az utcát és tetőt;
. . . Ugyan fogja-e valamikor fedni,
Ilyen magas hó ezt a barna főt?! . . .
BADINYI LAJOS.

Egy könyvmoly története.

(Vége)

— Szeretet! mintha én nem tudnám öreg, hogy mit tesz szeretni, hiszen megmutatom az által, hogy nem használok ilyen salakverte pipa-késztséget mint a tied, mert én szeretem a pipát, szeretni azt én is tudnék, ha pénzem lenne hozzá, de szegény ember vízzel főz. ne légy te csokolódzó madár, ha üres a gyomrod . . . Pénz, jó lakás ez a szeretet.

— Más van meg írva a szeretetről a nótákban, más a szívben, más volt Kláríka ssemében, a mint rám nézett, a mint meglátta, szerettem. Feleségem lett, ennek is meg mondom az okát; mert otthon nem volt olyan világos tágas szobájuk, mint nekem a főiskola épületében, nem volt olyan szép a karszék, az asztal, a „sifoner“, a „sublot“ mint az enyém, rám borult, csókolt; mert nénjétől a sz á z r á n c u S á r á t ó l így tanulta, így látta. Nem volt anyja, ezért esett meg szívem rajta, ezért szerettem, hiszen a halva szülöttet is csak azért kell sajnálnunk, mert nem tudja, hogy mi az az anya szeretet. Elvettem, enyémnek neveztem jobban szerettem mint könyveimet; de ő kinzott, panaszkodott; mert vágyott selyemre, bársonyra, el elmondogatta, hogy lám a cifra bognárnénak menyi ruhája van. Jaj de a cifra bognárnénak onnan telt ki a viganója, hogy olvasatlanul adta a csókot.

Kláríka is szépen mosolygott másra. No várj lelkem gondolám magamban s elhatároztam azonnal, hogy Kláríkanak szebb ruhába kell járni, mint a bognárnénak. Megfogadtattam vele, hogy nem kacsingat senkire míg én Budapesten leszek, a hol azt hittem, hogy nekem is úgy fog hullni a pénz, mint a zsidóknak a manna. A mint okos emberek írásait olvastam, elhatározám, hogy világom megtarthassam. Bányát akartam felfedezni, majd sőt főzni a Dunából. De kinevettek mindenütt; pedig bizonyosan lehet, tudom, hiszen nem hiában olvastam, anyit a bibliában is ott van, hogy a vizeknek ize sós. Ki is vittem volna célo, ha a „Hordós“ zsidó hírül nem hozza, hogy Kláríka a Horgas borbély váci legényével megszökött. Most már felhagytam célommal, csak arra akartam dolgozni, hogy azt a himpellért legyen pénzem legyilkoltatni. De a mint meghallottam, hogy Kláríkat megbecsüli, azt mondtam magamban, ha szereti, hát szeresse. De a kis lányának uri kisasszonynak kell lenni, szebben kell járni neki, mint a rektor professor leányának. . . . De nekem úgy fáj a szívem, s csak az ad enyhülést, hogy könyektől sós kenyerem mások életével szerezem.

— No pajtás kár volt neked elhagyni a helyedet akkor nem lenne ilyen lutheránus módra kopott a kantungod.

— Hej csak a szívem lenne elkopva, — az tudna

elkopni, elnyüni akkoráramint a ruhám. a melyet anyiszor tisztogatott Kláríka.

... Betüs Pista bácsi ott hagyta társait s kiment a váci temetőbe, itt találkozott mint történetünk elején jeleztük az alkalmi költővel ki azzal ijesztette, hogy minden névnapot egy napra tettek. Három napig bolyongott itt étlen, szomjan, esőben s ereje elhagyván,

A kapu alatt.

(Képpel a 36. oldalon)

Menyi eredeti alakja van a fővárosnak, arról csak annak lehet fogalma, kit közvetlen tapasztalatok ismertettek meg velük. Mai képünk három ilyen eredeti alakot mutat be a kapu alatt: a fölsiető mosónét, a há-



A cimborák. (Szövege a 41. oldalon.)

kimult, mint a gyertyavilág. A „tüzlegény apja“ a mint szórakozásból a Rókus halottjait nézte, ismert reá s elmondá az öreg „patriciusnak“ hogy a Betüs meghalt. De minek nézett a csomagokba. — Szép öcsém nem érteszte ahhoz; mert az asszonyok utja olyan tekervényes mint a dereje.

zaló zöldség-árust kutya által vontatott taligájával, s a hordárt, ki lesni látszik, vajon nem leendő alkalma a csinos mosóné által vásárlandó zöldségeket ennek lakására szállítani, mert a házaló ugyancsak ostromolja ajánlgatásaival. A csinos kép azonban többet beszél magáról, mint minden leírás.

A cimborák.

(Képpel a 40. oldalon.)

A kis Ferike boldog gyerek. Két hű cimborája van: a néni felöltöztetett bábuja, meg aztán a mama pincsikéje, mely a mellett, hogy el-elmulatozik Ferikével, vigyáz is reá. Igaz, hogy aztán Ferike sem hálát-

Képünk téli mulatságot ábrázol, mely nem nagyon fárasztó ugyan, de kissé veszélyes, mert a talaj amellett, hogy nagyon sikos, még arról sem nyújt teljes biztosítékot, hogy nem fog leszakadni, amikor aztán még szerencse, ha kis huruttal szabadulhatunk ki a bajból.

Már gyakorlott korcsolyázó nőket mutat be ké-



lan; megosztja hű cimborájával mindazt a cseméjét amit a mama szeretete nyújt neki.

A jégen.

(Képpel a 41. oldalon.)

Minden évszaknak megvan a maga mulatsága, úgy a fővárosban, mint a vidéken.

pünk, kik maguk közé fogva a kissé bátortalan leánykát, úgy vezetik be a korcsolyázás mystériumába.

Azorka pedig el nem gondolhatja, hogy miképp telhetik urnőjének kedve a sikos és hideg talajon való csuszkálásban, mikor az neki, még kutya létére is terhére van.



ÖLTÖZÉK ROVAT

E rovatunkat minél változatosabbá óhajtván tenni, felkérjük t. olvasónőinket, hogy a háztartás, valamint a nők munkakörébe vágó utasításaikkal, közleményeikkel lapunk e részét gazdagítani sziveskedjenek!

Mindennemű megbízásokat szívesen elfogadunk s pontosan s díjtalanul teljesíti e rovat vezetője, szellemes divattudósítóink, Arabella k. a. — A megbízásokat kérjük ARABELLA név alatt a szerkesztőséghez címezni.



1. sz. Felöltő beszövött posztóból.



2. sz. Öltözék fiatal leányok számára.

A tej és a roncsoló toroklob.

A Pesti Naplóból közöljük a következő érdekes cikket: A lapok közlik a Times cikkét, mely Power londoni közegészségügyi felügyelő kutatásait s a nevezett lapnak ezen kutatásokból levont következtetéseit tartalmazza a roncsoló toroklobot előidéző okokról.

Nem kevesebbről, mint arról van szó, hogy a diftheritisz „alkalmasint“ olyan tej élvezetének következménye mely már a tehénben lett mégessé, a tehénnek „valamely“ betegsége folytán.

Nehogy ezen merőben önkényes s az eddigi buvárlati eredményekkel homlokegyenest ellenkező állítás folytán a megrettent szülék megvonják gyermeküktől a legegészségesebb s legkonvenialóbb táplálékot, a tejet, s a helyett talán holmi pépekkel s egyéb mesterséges úton előállított szurrogatumokkal tömjék őket, melyek tömérdek gyermekbetegségnek kuforrásaiul tekinthetők, kénytelen vagyok ez ügyben felszólalni.

Mielőtt Power ur kutatásaira térnék át; a lehető legrövidebben meg kell jelölnöm azon álláspontot, me-

zottban előidézni, (tehát a kolera-gomba csak kolerát, a diftheria-gomba csak diftheritist, a himlő-gomba csak himlőt stb.); kétségtelen, hogy más a kolera-gomba, más a diftheria-gomba, más a himlő-gomba stb.

3. A fertőző betegségek gombáinak pusztá jelenléte — a mint Billroth is megjegyzi. — mitsem árt s csak is azok vegetációja bir jelentőséggel, de hogy ezen vegetáció létrejöhesse, szükséges, hogy azon szervezetben, a melyre jutottak, föltalálják mind azon föltételeket, melyek reprodukálódásukra s elszaporodásukra megkívántatnak. Miután erre nézve első föltétel a gombák táplálkozása: kétséget nem szenved, hogy a gombák elszaporodására szükséges „kedvező föltételek“ alatt a szervezet megtámadott szöveteinek oly állapotát kell értenünk, mely alkalmas bizonyos fertőző bántalom gombáinak táplálására. Ebből eléggé kitűnik az is (s ez igen fontos) hogy sem azon esetben nem történhet ragályozás, ha csupán valamely fertőző bántalom gombái jutnak a szervezetbe, ha abban a reprodukálódásukra szükséges föltételek nincsenek jelen, sem pedig akkor, ha ezen föltételek jelen vannak ugyan, de a kérdéses gom-



3. sz. Kis kosár sujtásolt szövetből.



4. sz. Gyermekek-ruha.

lyet a mai tudomány az ugynevezett fertőző (járványos és ragályos) betegségekkel szemben elfogal.

1. A fertőző betegségeknél (hagymáz, kolera, pestis, sárga láz, diftheritis, vörheny, himlő, kanyaró stb.) bizonyos specifikus mérgek jut a szervezetbe, mely a közönséges mérgektől lényegesen különbözik az által, hogy kedvező föltételek mellett reprodukálódik s határtalan módon elszaporodik. A ragályanyagnak ezen tulajdonsága, melyet a közönséges mérgeknél sohasem észlelünk, de még egyéb tulajdonságai is, melyek felsorolása most messzire vezetne, a mellett tanuskodnak, hogy az (t. i. ragályanyag) csak élő organizmus lehet. S valóban ma már a legnevezetesebb buvárok majdnem kivétel nélkül vallják azt, hogy a járványos és ragályos betegségeket a gombák fajához tartozó különféle apró növény csirsejtek okozák, melyeket e helyett, rövidség okáért egyszerűen gombáknak fogunk nevezni.

2. Miután valamely fertőző bántalom gombái (akár a beteg által történt ragályozás, akár beojtás, akár pedig más uton jutnak a szervezetbe) minden körülmény közt újra csak ugyanazon bántalmat képesek a ragályo-

bák nem jutottak a szervezetbe. Szóval, mind a fertőző bántalom gombáinak, mind pedig a „kedvező talajnak“, a melyen elszaporodhatnak, jelen kell lenni, különben nem jöhet létre ragályozás. Csakis ez képes megmagyarázni azon tényt, hogy járványos időben nem betegszik meg minden ember.

4. Azon víz, tej, vagy egyéb tápanyag, mely a fertőző bántalmak létrejötténél szerepel, vagy oly anyagot tartalmaz, melyek a fertőző bántalmak gombáinak reprodukálódását és elszaporodását előmozditják s így a vízzel, tejjel, vagy egyéb tápanyaggal együtt a gombák kifejlődésére szükséges feltételek is eljutnak a szervezetbe, vagy pedig képes a szervezetbe oly (chemikai vagy fizikai) szövetváltozásokat létrehozni, melyek a gombák elszaporodására szükséges kedvező talajt képezik, de hogy a tápanyagok, vagy a víz a betegséget közvetlenül előidézhessék: az a mesék országába tartozik. Eléggé bizonyítja ezt azon körülmény, hogy sem a rossz víznek, sem a tejnek sem egyéb tápanyagnak beojtása által még soha nem volt képes senki vörhenyt, diftheritist pestist vagy sárgalázat mesterségesen előidézni.

Ezen sarkalatos tételeket, melyeket az eddigi buvárlat megállapított, szem előtt tartva: tekintsük meg közelebbről Power ur kutatásait.

„Power ur kiderítette - így szól a Times - hogy a járványos területen 473 háztartás veszi a tejet egy és ugyanazon tejkereskedőtől és ezen 473 háztartás közül 68 inficcálva van: tehát minden hetedik háztartás. Ellenben a kerület többi 2227 háztartása közül, melyek másfelől veszik a tejet, csak harminc van inficcálva azaz csak minden hetvenötödik. Tehát amazoknál tizszeresen nagyobb erővel lépett fel a járvány, mint az utóbbi háztartásokban. Kitűnt továbbá, hogy a hiányosan csatornázott területen belül eső háztartások közt, melyek a gyanus forrásból veszik a tejet, már tizenháromszor anyi a betegedési eset, mint a rendszeren csatornázott területen levő és a tejet nem gyanus forrásból vevő háztartásokban.“

Mi következik ebből?

Az-e, a mit Power, ur a Timesban állít, hogy a difteritisz olyan tej élvezésének a következménye, mely már a tehénben lett mérgező, a tehénnek valamely (!) betegsége folytán?

(Vége köv.)

Divatképünk magyarázata.

1. sz. **Felöltő beszövött posztóból**, felborzalt bársonnyal diszitve, kissé oldalt elzárva két sor gombbal, melyek igen közel állnak egymáshoz; a lebben elől kivágott s felborzalt bársonnyal van diszitve; a hátsó három varrásba rézsut fektetett plissé van helyezve, mely alatt a bársony szalagba olvad s gomb alatt végződik. Tüll-kalap igaz gzőngyökkel; oldalt fekete toll és virág csokorral.

2. sz. **Öltözék fiatal leányok számára**. A szoknya halvány kék pekinből, atlasz csipkével, egyszerű kék és fehér változatokban; oldalt lengyel princesse elől a hosszú pékin mellény fölött nyitva; egyszerű zubbony két plissével diszitve, ennek szegélye egyszerű atlasz s fölseje pekin; a lengyelkét pékin plissé szegélyezi; félhosszu kézelő sima pékin diszitással, mindkét oldalt atlasz-plissével. A hajban fehér rózsza.

3. sz. **Kis kosár, sujtásolt szövetből**

4. sz. **Gyermek ruha**. Princess-ruha, tengersiz bársonyból oldalt kétsor gombbal elzárva.

A mult számunkban közölt divatképek magyarázata:

1. sz. **Ruha indiai kázmérből**. A fekete indiai kázmérruha alja elől 109, hátul 108 cent. hosszú és alsó szélén 212 cent. bő. A diszitést egy moirécsikos 10 cent. széles fekete átlászcik, valamint két 8 cent. széles kázmérlissé képezik. A tunikához legelőször is az előli rész alsó szélén, valamint az oldalszéleken 6 cent. széles csikot varrunk ellent a fonákoldalra, azt 60 cent. széles göndörített sujtásrojtval diszitjük és a hátsó szélén ráncba rendezzük. A diszitékrészek tüllbéliést nyerne, a hátsó szélén ráncba rendeztetnek, a felső szélén a pontozott vonalon kifelé hajtatnak s az előli tunikarészre varratnak. A hátsó tunikarészek egymással összeillesztetvén a rész alsó szélének 6 cent. széles kelmecsikot varrunk ellent a fonákoldalra, plisséráncokba rendezzük és hátul az aljra erősítjük. Az előli tunikarészt 17 cent.-nyire a felső szélétől varrjuk reá és a ráncrétegeken pántokkal látjuk el, melyek a felsőrész fölött gombok és gomblyukakkal tartatnak össze. Csokor csikos átlászból. A derékhoz ez utóbbi szövetből két-két részt szabunk, továbbá indiai kázmérből két-két részt, s újjhajtókákat készítünk. A mellráncok bevarratván a részeket számok szerint összeillesztjük, miközben keresztől kettőspontig a pántokat az összekötő varrás közé fogjuk. Már most a derék gomblyukakat és arany golyógombokat nyer, csikozott átlás állógaliérral illesztetik

össze és az alsó szélén foglalást nyer. A kész újjakat bevarrjuk. Csokrok csikozott átlászból.

2. sz. **Ruha 6-8 éves lányok számára**. A divatszín popelinruha barna popeline ellenzórészszel van el látva és elől barna gombok és gomblyukakkal csukódik. Az egyes részek varrásai barna foglalással illesztetnek össze. Az előrészek 9 cent. széles öbölráncos divatszín popelin fodorral, valamint 7 cent. széles sötét csikokkal ékülnek. Hasonló csikokkal valamint 3, 7 cent. széles öbölráncos világos popelin fodorral ékülnek az oldal és hátrészek.

3. sz. **Társasöltözék átlászból**. A rezedaszín átlászu ruha alja elől plissébe rendezett szövetrel van befedve és fodor csatok, valamint legyezőalakban ráncozott részekkel ékül. A felső ruha alsó széle, a mellény, valamint az újjhajtókák himzéssel ékülnek, melyet hason színű selyemmel lánc- és oroszöltéssel eszközölünk. Csokrok és fodrok átlászból.

4. sz. **Paletó 4-6 éves lányok számára**. A fekete bársonypaletó lüstrinnel van béllelve és szürke prémmel diszitve.

5. sz. **Felöltő vigogneból**. A lüstrinnel béllelt őzszín vigogne-köpeny őzszín levelekkel ékül, melyek hason színű paszománnyal körülvéve, barna selyemmel himeztetnek. Rojt keskeny göndörített selyemsujtásból. Ruha barna grosrainból fodrokkal.

6. sz. **Öltözék 7-9 éves fiúk számára**. A barna posztóöltözék tűzéssel és aranygombokkal van diszitve. A nadrághoz két-két részt szabunk és az övrészeket shirtingbéliéssel látjuk el. Már most egy-egy előli és egy-egy hátsó nadrágrészt összevarunk s a nadrágrészeket a hasitékon végig a zsebbel illesztjük össze. Azután az elő s hátsó részeket összevarrjuk a bal előli nadrágrész előli szélének gomblyukpántot varrunk ellent jelek szerint a fonákoldalra és a jobb előli nadrágrészt ezen hasitékon 4 cent. széles pánt duplaréte közé fogjuk, a melyre a gomblyukaknak megfelelő gombok erősítettnek. Miután a nadrág tűzéssel diszitetett és az alsó szélétől a hasitékon gombok és gomblyukakkal ellátatott, azt a felső szélén az övrészek duplaréte közé fogjuk, azonban előbb a hátsó nadrágrészekbe bevarrjuk a ráncokat. A mellényhez posztóból shirtingbéliéssel két részt és fekete kártonból shirtingbéliéssel egy részt készítünk. Legelőször is az előrészek felsőszövetét a duplavonalon behasítjuk, zsebet varrunk be és a bevágás alsó kelmecselét 2 cent. széles posztócsik duplaréte közé fogjuk melynek harántszélei az előrészekhez tüzdeltetnek. Azután a részeket számok szerint összeillesztjük, miközben az övrészek fogatnak a varrás közé, a külső szélén és nyakkerülőkön végig szövetet és béllést egymásnak ellenvarrunk és gombokat és gomblyukakat alkalmazunk. A zekéhez posztóból két-két részt szabunk és bélléssel látjuk el. A részeket számok szerint összeillesztjük, az előli szélnek egy 6, az alsónak egy 3 cent. széles kelmecsikot varrunk ellent a fonákoldalra a gallérral látjuk el mely előb szintén jelek szerint barna grosrainnal befedtetett. A zsebhajtókák szintén grosrainnal fedetnek be és jelek szerint varratnak a zekére. Végül az ujjak varatnak be.

7. sz. **Ruha 7-9 éves lányok számára**. Az őzszín beigeruka 2 1/2 cent. széles őzszín és barnamintás plüssszegélyzetek, 6 cent. széles grosrainssalagesokrok és aranygombokkal van diszitve. A csokrokon aranycsatok.

8. sz. **Paletó 8-10 éves lányok számára**.

A szürke shirtingpaletó hason színű atlasz ujj és zsebhajtókák, selyemzsinór gombok és szürke prémcikokkal van diszitve.

9. sz. **Ruha 10-12 éves leány számára**.

A ruha részint vörösbarna gyapjuszövet, részint hason színű atlaszból készül és rózsaszín grssrainfoglás, valamint acél csatok és gombokkal ékül.



Andris gazda töprengései a nagy politikáról.



Az országos költségvetés van most napirenden, úgy az ujságok hasábjain, mint a képviselőház bizottságában. Foglalkozik vele boldog-boldogtalan, a ki inni, vagy beszélni tud amig csak szuszszal bírja. Ért e hozzá vagy nem, azzal nem törődik; csakúgy dobálja a milliókat a papirosra vagy szóval, mintha a Csáky szalmájába szabadították volna.

Tökéletesen felfogom az én paraszt-eszemmel is, hogy fontos a kérdés, mert zsebeinket nagyon közelről érdeklí; hanem a mondó vagyok én, hogy azzal nem segítünk sem az ország baján, sem saját zsebeinken, ha azt emlegetjük folytonosan, hogy a bukás szélein állunk. Hiszen ha így volna a dolog valóban, akkor kötelessége lenne minden egyes hazafinak, bár saját jóvoltának feláldozásával is, arra törekedni, hogy ez a szegyenletes baj ne érje hazánkat.

Hanem azt hánytorgatni, hogy ez bekövetkezik, a nélkül, hogy segítségről gondoskodnánk, csak azzal a sovány vigasztalással áztatva a nemzetet, hogy másképp lesz minden, ha a mostani kormány megbukik, az sem nem okos, sem nem hazafias dolog, mert sokat megviselt népünk tudja már mit várjon az ilyen szavú ígéretekől, s másrészt nem hogy a nemzet hitelének emelését eszközölné, ami pedig minden jóra való hazafinak kötelessége volna, hanem azt aláássa, tudva és szándékosan.

Már aztán hogy ez kisebb bűn e, mint az árulás, azt én az én pihent eszemmel meg nem határozhatom. De hogy semmi esetre sem szép dolog, azt már megmondhatja mindaz, akinek nem kell észért a szomszédba menni.

Amit a nagy szavú és nagy szájú emberek tudnak, azt tudja más is, és tudja a magyar kormány is, s ha a bukás veszélye fenyegetné az országot, bizonyára a

kormány lenne az első, ki a hazafiak áldozatkészségére ápellálna.

Több mondandóm nincs a mai napon.

A jó apa.

Kettesi Jánostak megvan az a szokása, hogy szeret kimaradni esténként s egyik másik kurta kocsmában ismereteket szerezni a hazai borászat körül. Rebekája azonban nagy ellensége ezen tapasztalat szerzésnek s minden alkalommal csúnyán megmossa Jánost. Nem régiben ismét éjfél tájon vetődött haza a gazda, nehogy azonban feleségétől legyen mit hallania, nagy ovatossággal, sőt éjtben akart ágyába huzódni. De ime a hű életpár éppen akkor ébredt fel, mikor János ur még egészen felöltözve ágyára dől. A veszedelem találékonytá teszi az embert. János hozzá kapott az ágya előtt álló bölcshöz, el kezdte azt kedélyesen ringatni, sőt dajka nótát is dalolt hozzá.

— Mit csinálsz te lump! kiáltá a felébredt Rebeka.

— Édes lelkem ne kiabálj, már két óra óta ringatom picinyünket, hogy elaludjék válaszolt János.

— Ejnye te gezenguz, hiszen a kicsi nálam van az ágyban!

Kádencia.

Jó Tamássy Józseffel történt, hogy ráadta magát egy Wagner opera meghallgatására. Komoly figyelemmel hallgatta kitünő népdal-énekesünk a morgadalmasan döngedelmező akkordokat. Egy uri ember közvetlen előtte folyvást fecsegett. Tamássy megunván a dupla-előadást, oda szól:

— Kérem az urat, ne lármazzon!

Az elegans ur feláll s kihívó modorral így szól:

— Én Schapeller vagyok!

— Bánom is én, ha propeller is, de legyen csöndben vágott vissza művésznök. A szóváltás fennhangon történvén, a környezet nevetésbe tört ki a kádencién és Schapeller urnak távoznia kellett.

Önérzetesség.

X. ur, nagy evő, és a potyát szerető uri ember lakomára megy. A vendégek sokan levén, szolgák veszik el a kabátot s számot adnak róla. X. halad a terembe a nélkül, hogy számot váltana. A szolga megszólítja:

— Még nem méltóztatott a számot átvenni.

— Felesleges; — volt a válasz — a legutolsó kabát, a melyik itt marad: az enyém,

Az utcán.

A: Ugyan kérem, melyik a nemzeti szálloda?

B: (Rámutatva egy nagy épületre :) Látja azt a házat?

A: Látom.

B: Hát az — nem az.

Megmagyarázta.

Egy nagyon kövér és egy nagyon sovány emberpár sétált a dunai kordón. A palóc meglátva őket kérde baka-káplár fiát, mi légyen annak oka, hogy az egyik pár olyan természetes, a másik meg olyan vézna.

— Lásza édes apám az attól van, hogy a kövér pár sok gombócot eszik, a sovány meg sok makaronit.

Tromf.

Cipészinas: (egy rossz gebéjű komfortablit kérdez:) Menyiert visz ki engem a városligetbe.

Komfortablis (leereszkedő kedélyeskedéssel) öt forintért.

Cipészinas: Maga süket; nem a lova árát kérdeztem.

Tulsuly.

Ur: Náni vigye ezt a levelet a póstára s ha tulsulya lesz, fizessen rá.

Náni: Akkor tessék talán pár sort eltörölni belőle.

Csalódás.

— Pepike, elsóztad a levest, bizonyára szerelmes vagy?

— De kedves bácsi, milyen gyanús ez, hiszen tudod, hogy férjnél vagyok.

A halhatatlanság.

Költő: Mit tart ön költői műveimről?

Hölgy: Azt hiszem, az ön műveit akkor fogják olvasni, midőn Petőfiét, Vörösmartieit, Shakespeare-ét már régen elfeledték.

Időkérdés.

— Mit, te koldulni jársz, munkahiány miatt. Ha dolgozni akar nál, naponkint megszerezhetéd bizonyos forintodat.

— A bizonyos forint kevés az én szomjuságomra azért hát inkább bizonytalanra koldulok.

— De már most az a kérdés, hogy adnak-e Valamit!

— Igen, épen ez a socialis munkáskérdés.

Élelmesség.

Egy ismert kereskedő öngyilkossága alkalmából köztudomásra jött, hogy egy angol biztosító társulat önkívégzés esetén is kifizeti az életbiztosítási összeget. Erre valaki, mint adomázzák, beállított ama bizonyos társulat budapesti ügynökéhez s megmutatva neki tizezer-förintos police-át, kijelentette neki, hogy ő elhatározta öngyilkos lenni, még pedig rögtön az irodában lövi magát föbe, (revolvert vett elő,) ha az ügynök nem fizet neki ötezer forintot, a mi tiszta nyereség az intézetre, mert ő ugyanis kivégzi magát s ekkor ötezer forint helyett tizezeret kell fizetni. Mondják, hogy az ügynök rögtön átadta az öngyilkos jelöltnek az ötezer forintot s mikor az odább állt, vidáman dörzsölte kezét, azt gondolva, hogy ő most kitűnő üzletet csinált, mivel ha a rejtélyes ur valóban föbe lövi magát, megkapja a tizezer forintot. Az ötezeret t. i. nem a penztárból, hanem a saját zsebéből fizette ki.

Családi ünnepély.

Tanárr: Te gyerek! Hányszor megparancsoltam, hogy engedelem s fontos ok nélkül senki se merjen kimaradni az iskolából! te mégsem voltál itt megint a tegnapi előadáson?

Gyerek: (szepegve). Kérem szépen tanár ur, hoztam édes apámtól irást.

T.: (olvasva). „Sándor fiamat családji ünnepély miatt bátorkodtam a tegnapi napra honn tartani.“ Hm! Hm! Családi ünnepély miatt. Nos és micsoda családi ünnepély volt nálatok?

Gy.: Hát kérem alássan izé... disznótor.

Csizmadia stilus.

A kereszturi csizmadia, iskolába adván fiát, a beiratáskor így mutatá be az új discipulust a tanárnak.

— „Oktató úr! A népesedés irányában való nézvést néminémű gyarapodással kívántam szüveskedni.“

Lovaggá ütés.

(Vége)

„Testvérek, barátim! Elöttem szóló, talán a nélkül, hogy tiszta tudatában lett volna, megkülönböztetést a lelkész-leány s a többi falusi leány szívei között; az előbbi szívet tisztábbnak, jobbnak, érzésesebbnek tartja Tisztelet a lelkész leányának! De hogy szíve jó és tiszta maradt, azt épen az egyszerű, természetes falusi leányainkkal való érintkezésének köszönheti, kik oda-fönn egybe vannak gyűlve. (Viharos tapsok.) A városban hiúság, irigység, álnokság, tettetés s önzés uralkodik, s ki tudja, mi lett volna a lelkész leány szívéből, ha nem itt, hanem ott élt volna! A romlatlan szívek azonban egyformán éreznek, s így történnék falunk több leányaival is, ha idegen legényeket választanának, mit különben senkinek sem tanácslok!“ — szölt a karzat felé fenyegető mozdulatot téve karjával, majd így végzé: „azt az indítványt teszem, hogy a lelkész leányának völegénye gyönge verést kapjon.

Viharos éljenzés kísérte szölot helyére; a legények legnagyobb része kezét szoritott vele, ez öregebb emberek is hozzámentek, szerencsét kívánva neki, míg a karzatról a kendőket lobogtatták feléje.

A szavazás alkalmával Kóbor Peti kivételével mindnyájan Baréka Józsi indítványát fogadták el.

Ezzel a nyilvános ülés bezáratván, a legények még visszamaradtak, titkos ülésre, tanácskozandók a felett, hogy mikor hajtassék végre a határozat a völegényen.

A falu történetére anyira emlékezetes napot követő vasárnap este Piroska kisasszony a lelkészi lak szobájában, lámpa mellett ült, kezében könyvet tartva, melyből azonban nem olvasott.

— Nem tudom, — szölt épen belépő anyjához, — én úgy félek. Kelemen még ma megkapja a verést.

— Vigasztalódjál gyermekem, — viszonzá az anya, hiszen jó lesz tulesnünk rajta, különben is csak gyöngén akarják verni.

— Igen, de attól függ, hogy mit tartanak „gyöngének“, tegnap megkérde a csordást is. „Hogy vér ne folyjon.“ — mondta szárazon. — S aztán kedves anyám, menyire meg fog ijedni Kelemen! Mégis elő kellett volna őt a dologra készitenünk, de persze... itt félbeszakították; az ajtó halkán megnyílt, s belépett, völegény; halvány arccal, karját megtépett öltönyével föl-emelve.

Azonban menyire csodálkozott, midőn Piroska anyjával együtt örömmel így kiáltott föl:

— Hála istennek, megkapta a verést!

A „Család Lap“-ja 21—25-ik számában közzölt ta-lányok megfajtése a következő:

A betűtalányé: „Ká r t a l a n i t á s“.

A szótalányé: „Ká r p á t.“

A számrejtvényé: „R e m é n y s é g.“

A kitűzött jutalmat **Andrássy Gyuláné** urhölgy nyerte.

Helyes megfajtéseket ezeken kívül következő t. olvasóink küldtek be:

Angyal Irén, Altnáder Jusztiána, Antalik Lina, Arabella, Adámik Klára özv., Anton nővérek, Ambrózai Emma.

Budayné-Rumpler Nina, Bohner L. né, Baghy Ilonka, Bartusz Anna, Bagyik Erzsébet, Békessy Róza, Bajzath-Kovács Mariska, Buza Sándorné, Balassa Gizella, Bártky Irma, Balassa Margit, Boldogh Kálmánné, Braun Regina s Etelka, Bagyik Erzsike, Bodog Teréz, Balajthy Ilonka, Biczó Erzsike, Bagi Borbála, Bary Amália, Békeffy Sándorné, Benkó Ilona, Bakats-Kolozsváry Ida, Bakacs-Blanka.

Czabek Vilma és Ludmilla, Csécs Izabella, Csepv Évike, Cseh Jolán, Csató Jolán, Csillag Juliska, Csalogányi Mariska, Czippura J. né, Csernó Melinda, Czirner Emilia.

Deresy Mariska, Dóczy Endréné, Dudik Margit s Ilona, Dobál Papi, Derényi Ferencné, Dechler Hermin, Dzsida Mihályné, Domanek Istvánné, Dénes Lajosné, Dudich Istvánné.

Erdélyi Gy. né, Emődy Bianka, Ecey L. né, Ereky W. Mariska, Égi Fermin, Eőry-Posta Mariska, Erdőhegyi-Rózsa Piroska

Fet-Szerbár Ilonka, Fülöp Julia, Flaskay Dezsőné, Földvály Klára, Fehér Ida, Fülöp-Plank Teréz, Fodor Julia, Fronhoffer Franciska.

Györgyi Irma, Gaján-Szomor Etelka, Gál-Murányváry Irma, Gózonne-Simon Janka, Győry Etelka, Görgey Vilma, Gödölle Erna, Göndöczné-Horváth Julia, Geiger Dezsőné, Győrfy Jolán, Glück Irén

Huszár-Bátky Rózsa, Harsányi Lina, Hatvani Lotti, Horváth Jolán, Hoferné-Losy Mariska, Horváth Mária, Hidegi Antónia, Hadzsy Irma, Hángel Erzsé, Hayt Giza, Hubay Endréné, özv. Hitt-rich Ida, Hargitay Anna, Hosszu Emilné.

Igaz Berta, Igics Mariska, Ivády Miklósné.

Jungwirth Julesa, Joachim Irén, Juhász Emma, Jancs Aranka

Kövárny Miklósné, Kaufmann Rózsa, Kutassy Mariska, Kiss Gézáné, Kozma Ilonka, Kocsy nővérek, Kiss Jánosné, Konez Gabriella, Kohár Lenke, Kubinszky Jánosné, Kontz Viktória, Kovács Izabella, Kesső Károlyné, Kovács Juci, Korsinek Sárka, Kerekes Anna, Z. Kiss Lászlóné, R. Trux Mariska, Kosztolányi Aranka, Kovács Anna, Kövér Ilma, Kovács Aranka, Kappéczy Vilma, Korrick Zsófia, Karcsei-Schidlík Borbála.

Lészei Kati, Laczkó Izabella, Lauka Mariska, Liebermann Róza, Lang Mari, Labor-Szikra Ilona, László Ferencné, Lázár Katalin, Ligethy Julia.

Molnár Esztike, Mikos Nándorné, Mikos Ilonka, Molnárné, Németh Jolán, Márkus Lászlóné, Mikos Gizella, Márton Imréné, Molnár Amália, Mayhen Irma, Mőder Adalberta, Matusch Klementine, Mayerfi Juliska, Molitorisz Berta, Meller Katinka, Mezey Teréz, Mihály Róza, Molcsányi Pozsgai Ilona, Mészey Ilona.

Novák Matild, Nagy Győzőné, Nagy Esztike, Nágel-Sterbeczky Teréz, Nagy Vincéné, Nyilas Agnes, Nagy-Károlyi Berta, Németh Bianka, Neustadt Regina, Nagy Tamásné.

Okniczky Erzsike, Ostermann Luiza és Nina, Ősböli Etelka, Okolicsányi M.

Fapp Mariska, Pöck Irma, Polgár Lászlóné, Pérehy Mariska, Potoczky Antónia, Perlaky-Kosinszky Mariska, Pécezer Ignácné, Pápay Leánderné, Perczel Skodacsek Zsuzs., Pongrácz Ilona, Prop-per Berta, Puskás-Biró Otília, Patrovsky Dezsőné, Pihovszky Zsófia, Propper Róza.

Rumplerné-Maurer Nina, özv. Rumplerné-Bognár Fáni, Rimanóczy Jenőné, Russanayné-Pándorfer Mariska, Raabné-Wciss Sarolta, Radetzky Károlyné, Rechnitzer Berta, Ruszdyák Paula, Radocsay Etelka, Reitter Luiza, Radocsay Nina, Ratkovszky Mari, Rekvényi Riza, Romanovszky Mariska, Reismann Mária.

Szilády Gézáné, Szabadi Fr. Gizella, Sipos-Kolacsek Terézia, Stetina Berta, Schlick Jolán, Szász Mariska, Szóvát Ilon, Schusster Emma, Spatenka Leopoldine, Soóné-Veréby Emma, Szuhár Ter-

esi, Somogyi Jolán, Szövényi Etelka, Szilágyi Erzsé, Scheltsch Mihályné, Szilágyi Adél, Szirmay Szidónia, Sággy Mathild, Szorád Béláné, Szecsány Vilma, Scheftsik Mihályné, Szabó Józsika, Szabó Ferencné, Simon Etelka, Sudár Mathild, Stark Jenőné, Stenczel Vilma, Schön Rozália, Szabó Mari, Szabó Antónia, Sipos Péterné, Scheftsik Mihályné, Szturcs Istvánné, Szilágy-Schulcz Vilma.

Tóth Pálné, Tóth Terka, Tarafás Aranka, Tátray Józsefné, Tómeke Istvánné, Tóth Juliska, Török Elvira, Tóth Istvánné, Tóth Lajosné, Tamás Kornélia, Tóth Péterné, Trájber Margit.

Ujsziy Ilona, Űrge Fanni, Ujhelyi-Lami Ilka.

Vitályos Róza, Vinczi-Sebestyén Ida, Várföldy Elekné, Vukics Arakka, Veres Ilka.

Zsedényi Erzsike, Zlinszky Istvánné, Zwarinyi Jánosné, Zombor Juliska (B), Zatlukal-Evva Etel, Zongor Mariska.

Angyal István, Almássy György, Antok Dániel, Ágoston Béla, Agyagássy Sándor, Ádám Albert.

Buday László ifj., Balajthy István, Bártkányi Mih., Belák József, Bognár György, Bódi István, Bené Ferenc, Barnafy Gábor, Bulkay Mih., Biliczky Aladár, Berger Gusztáv, Benedek József, Bódi István, Babits József, Bezinkey Béla, Buday Aurel, Bolemann István, Buza Sándor, Bartha Albert, Baumgartner J., Bugyi Ferenc, Boldog K., Bodó István, Borbola Kornél, Bartha J. Béla, Boros Gyula, Bauman Nándor ifj.

Csete György, Csongvay Lőrinc, Csepv Zsigmond, Csonth Béla, Csorba Ferenc, Cseryánszky József, Csató István, Cseh Lajos, Csegezy Lajos, Cserény Mihály, Czirák János, Cziike Ferenc, Csergő Sándor, Czánik Gyula.

Déreczy Péter, Dux Armin, Dudits Gyula, Detáry Ferenc, Dessewffy Kálmán, Duroczky Andor, Dobay Lajos, Denk Árpád, Dolezal József, Dávid József, Dósa János, Davidovits Adolf, Domonkos Péter.

Ecsedy Károly, Ékes Lajos, Ehlinger Fer., Egely Márton.

Füle János, dr. Frank Miksa, Frey Ottó, Fehér József, Fischer Károly, Falcsik S., Funk Ignác, Fodor Dániel, Fodor Sándor, Főrfy Gábor, Grosz Soma, Gózáni Sándor, Gulassa János, Glück Lajos, Govrik Sándor, Gergely Lajos, Gera Szilveszter, Grünfeld M. Grosz Gábor.

Gedeon Gáspár, Goldstein Fülöp, Graizely, Gorovv Miksa, Grünfeld Mór, Gruber János, Gyenes János, Gergelyi László, Gulyás Kálmán, Győrfy Gábor, Grosz Soma, Gózáni Sándor, Gulassa János, Glück Lajos, Govrik Sándor, Gergely Lajos, Gera Szilveszter, Grünfeld M. Grosz Gábor.

Hofer Ferenc, Haller Károly, Huszár István, Hetyey Lajos, Hirt Pál, Hamar András, Haaz Antal, Hirschl Károly, Heller Ignác, Harsági Ferenc, Hankó Antal, Hokovicz, Hernászthy V. Béla, Horvátovics János, Hirsch Ignác, Heid Alajos, Hodosy Ernő, Horváth Béla.

Illés Gyula, Inczédy József, István Albert.

Jablonszky Imre, Juhász Lajos, Juhász M., Juhász Károly, Jovánovits Emil, Jablonszky Mihály, Juhász Miklós, Jaszencsák Gusztáv.

Kiss István, Krisztinkovich Árpád, Kubinyi Pál, Kamenitzky János, Kovács Sándor, Klein Jakab, Komáromi Gyula, Kemenczy Mihály, Klein Miksa, Kritsa Győző, Koller Lajos, Kovács Gábor, Kubányi József, Kökényesy Károly, Kozák Lajos, Kiss János, Kocsis József, Kovács Géza, Kron János, Kiss Sándor, Kovács Lajos, Kuthy Lukács, Kevitzky Adolf, Kruts Lajos, Kovács Albin, Körtvélyesy, Ádám, Kiss Dániel, Kántor Pista, Kreuchel Gyula, Kozma Kálmán, Kunosy Armin, Kájel József, Krupetz Ede, Kiszely-Pap Ferenc, Kövér József, Krausz Miksa, Kanda József, Kabai Sándor, Kovács Károly, Kopan János, Koncsek Dávid, Kaukol János, Kakas Lajos, Krupa Kálmán, Kámory L. Kamenár Ferenc, Kelk Géza

Lung Mátyás, Lázár Lajos, Lutz Ferenc, László Ferenc

Martiny Dezső, Majnik Géza, Mikos Nánd., Mészöly Ambrus, Mátkovics Ignác, Mattyasovszky N., Molnár János, Molnár Imre, Miklós-Sztipán István, Marics József, Marthy György, Mezey Ign., Machó József, Mhály Gábor, Mezey Miksa, Marek Samu, Munka István, Melegh L., Mocskonyi Gyula, Matóka Sándor, Makranczy György, Muth Sámuel.

Navratil Ede, Nyáry József, Nagy Alajos, Német Zsigmond., Neubach Adolf, Nemetsék Ágoston, Nagy Béla, Neszméry Gáspár, Nyíri Lajos, Nagy Alfonz, Nagy Károly.

Ordódy Mihály, Orencsák János, Österreicher József, Őriás József.

Puskás József, Polgár József, Perszina József, Pivovarszky Ágost, Pendl Adorján, Petrovsky Dezső, Péchy Károly, Pulgyay Vilmos, Pollák Szigfréd, Perlaky József, Puskás Ferenc, Pokorny Fer., Pártényi L., Palotai János, Persián János, Páczer Károly, Pázmány Elek, Pachoffer Ákos, Palcsesz I. Pete F., Plathy Bert., Péczely Árpád.

Ross Gyula, Rumpler Ferenc, Rech Gyula., Rehak Antal, Rudnay József, Rosenmayer Habakuk, Rakovszky Ignác, Rosenzweig Samu, Rác István, Rill Imre, Réthy Endre, Rosenberg Armin.

Strauber Soma, Schmidt Béla, Salamon Gyula, Sebestyén István, Szalay Károly, Szeiffert Kálmán, Spargnapane Antal, Szabó Mihály, Simon N., Surány Gyula, Szabó Sándor, Szabó Albert, Szilágyi Pál, Schwarz János, Székány Antal, Sikér Ágoston, Schäffer György, Sántha Simon, Stráda István, Szendrey János, Scultéty Kornel, Sallay Gyula, Székely József, Szoboszlai Pál, Saja Sándor, Sörös Béla, E. Szabó Gy., Stadler Mih., Sremmel, Sztipan Istv

Tomcsányi Márton, Tóth Ferenc, Tarisznyás János, Tóber János, Törös Ferenc, Tóth Aladár, Turner István, Takó Antal, Tóth Imre, Thomka László

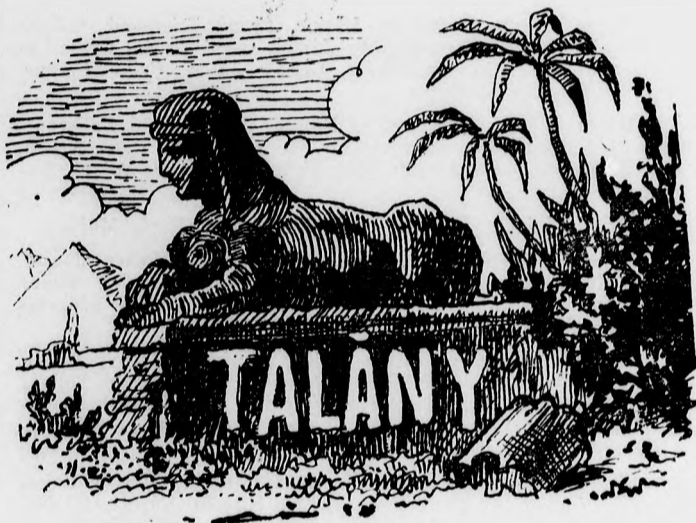
Ujsághy Bálint.

Vondrások Ferenc, Varga Gyula, Vasváry Sándor, Virág Tamás, Vitkovszky Imre, Váry Dezső, Vilheim Soma, Vecsey Sánd., Világosi József, Vlenirák Matyás, Váry Lajos, Vasassy József, Vasváry-Kovács Márton, Viski György, Veres Lajos.

Wákár István ifj.

Xantus János.

Zatkalik Károly, Zetykó Ede, Záborszky Gyula.



Sakk-rejtvény.

Danyek Kálmántól.

(Lóugrás szerint, kivéve az utolsó ugrást.)

mel-	resz-	a	ren-	he-	köd	téz	hal-
ből	töp-	lé	ke	vi-	Mint	ve	hold
tet-	tűz	ré-	dik.	ke-	hog-	vány	kél,
göd-	va	rül	Su-	tor	té-	vi-	re-
A	hány	pá sz-	to-	dó-	hiv	va	rén
szálló	Mily	tán,	ku-	es-	Mo-	dik,	lág-
Ki-	vasz	ti	a	a	i-	té-	mint
szél	Néz	ált	u-	hács	az	nál	Mult

A helyesen megfejtők közt érdekes zeneművet sorsolunk ki.

Szótag-talány.

Juhász Károlytól.

A következő 13 szótagból: a, bel, ri, mon, gya, to, am, rú, os, a, ri, log, ma.

öt szó képzendő, és pedig:

1. Egy női név.
2. Régi egyiptomi legfőbb istenség.
3. Lassan haladó.
4. A leghiresebb régi olasz költő.
5. Orosz pénz.

Ez öt szó kezdőbetűi fölülről lefelé olvasva egy nemzetet, végbetűi pedig szintén fölülről lefelé olvasva, egy más nemzetet neveznek meg.

A megfejtők közt szép tájképet sorsolunk ki.

Szótalány.

Epstein Edétől.

Ha tied vagyok : az ördögbe kívánsz,

Ha elveszitsz ; kétségbe esnél,

Ha megnyersz : már nem vagyok.

A megfejtők közt szép fénykép albumot sorsolunk ki.

Szótalány.

Szilágyi Lajoától.

Két szótag az egész, jelent női nevet.

A szótag cserélve szinte nevez ilyet,

Az első szótagja gyógytárban lelhető

Második, ha elmúlt többé vissza nem jó,

Ha betüeserét tész, s második lesz első,

Mint folyó Gömörben ottan felkelhető.

Végre utsót ha irod harmadiknak,

A nevét megnyered egy futós állatnak.

A megfejtők közt Júkai egyik érdekes regényét sorsoljuk ki.

Szerkesztői üzenetek.

A „Család Lapja naptára”

tekintetében izmételve értesítjük t. előfizetőinket, hogy arra az előfizetést nem a jelenlegi szerkesztőség nyitotta, s még csak tudomással sem bír arról, hogy kik fizettek reá elő, s az előfizetési pénzek, valamint a „Család Lapja” múlt évi folyamáért, úgy a kérdéses naptárért sem hozzánk, hanem a lap volt kiadó tulajdonosa, Seregdy Antall urhoz folytak be, ki jelenleg Homrodon (Abbaúj megye) lakik, s úgy hisszük vagyoni viszonyai nem gátolják abban, hogy legalább az előfizetési pénzeket visszaküldje. Elég nagy volt a teher rajtunk a lap múlt évi november s december havi számainak saját költségünkből történt kiadásából.

— **Gy. K.** Eger. Fogadj a őszinte köszönetünket nagybecsű soraiért. Valódi vigaszunkra szolgáltak azok. A könyvek közül a Télyét megkaptuk, s a héten meg is küldjük. A másik nem kapható könyvárusoknál, de kísérletet



teendünk az ódondászoknál. Többet magán levélben. — **Sz. Gusztávné** urónok A. Marót. A kért ivet a holnapi postával küldjük meg. — **A Gy.** urnak. D. Földvár. A lapot küldjük. — **D. K. Sch. J. Sz. G.** VI. oszt. tanuló uraknak Selmecen. Pár napi türelemre kérjük önöket; a regény iveri most vannak sajtó alatt. — **K. A.** urnak. Zsujta Szintén becses türelmét kérjük pár napra, míg a regény iveri kikerülnek a sajtó alul. — **H. B.** Róza urhölgynek. Kéty. A héten megküldjük. — **D. K.** urnak Bors. A csinos költeményre, valamint a sakkalányra legközelebb sort kerítünk. — **K. F.** urnak. Budapest. Hosszadalmassága miatt mellőzni vagyunk kénytelenek. — **Sz. M.** urhölgynek. Kér. Az eszme mindig eszme marad, bármily formába öntsük is. Sort kerítünk reá. — **L. Sz.** Nem a mi hibánk. Igen sok a beküldött kézirat. Sort kell tartanunk.

A többi beküldött kéziratokról jövő számunkban.

Második évfolyam.

3. szám

Budapest, 1879. január 19.

A CSALÁD LAPJA

SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KÉPES HETILAP.

Megjelen minden vasárnap.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
OZORAY ÁRPÁD.

Szerkesztő- és kiadó-tulajdonostárs:
PERCZEL GYULA.



Szerkesztőség:
VI. ker. király-utca 11/16. sz.

Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.

Közlésre szánt kéziratoknál kérjük a papírnak csak egyik oldalára írni!

A leveleket kérjük bérmentesíteni!

Kéziratok visszaküldésére nem vállalkozhatunk, azonban közlésre el nem fogadott kéziratok kívánatra két hétig visszaadottnak.

Kiadó-hivatal:
VI. ker. király-utca 11/16. sz.

Ide intézendő minden a lap anyagi részét illető közlemény.

Előfizetési árak:

Egész évre 6 frt.
Fél évre 3 "
Negyed évre 1.50

II. ÉVFOLYAM.

BUDAPEST, 1879.
NYOMATOTT A „HUNYADI MÁTYÁS INTÉZET GYORSSAJTÓJÁN.

HETI NAPTÁR.

J a n u á r h ó.

Római-katholikus		Protestans	Görög-orosz	
19	Vasárnap . .	Jézus sz. neve	Márius	7 Ker. Ján.
20	Hétfő	Fábián és Seb.	Fáb., Sebesty.	8 György
21	Kedd	Ágnes szüz	Agnes	9 Polieukt
22	Szerda	Vincze v.	Vincze	10 N. Gergely
23	Csütörtök . . .	B. Assz. elj.	Imrike	11 Theodoz
24	Péntek	Timót	Timót	12 Titiána
25	Szombat	Pál fordulása	Pál fordulása	13 Hermila

☉ Holdtölte 8-án 1 óra 4 perckor délután.
 ☽ Utolsó negyed 15-én 18 perckor déli 12 óra után.
 ● Ujhold 22-én 1 óra 7 perckor délután.
 ☽ Első negyed 30-án 1 óra 1 perckor délután.

TARTALOM: Soldosné Lujza asszony. (Képpel.) — Ráró és csillag. (Elbeszélés.) — A királyleány. (Romance.) — Eszti néni a színházban. (Képpel.) — Isten ujjai. (Novella.) — Ha megtörődött. (Vers.) — Elröppent már. (Vers.) — Egy könyvmoly története. (Vége). — Hölgyrovat. (Képekkel.) — Humor. — Megfejtők nevei. — Talányok. — Szerkesztői üzenetek. — Mellékleten egy iv regény. — Borítékon. A hét ujdonságai. — Előfizetési felhívás.

A HÉT UJDONSÁGAI.

A hét története.

E hétnek semmi kiválóbb eseménye nem lévén, tegyük sétát a sugárúton, fővárosunk e méltó diszén és büszkeségén, s mondjuk el e séta alatt támadt gondolatainkat, melyek meg vagyunk győződve, minden magyar ember szívében viszhangra fognak találni.

Budapestet, Magyarország fővárosát úgy tekinthetjük, mint valamely most alapított északamerikai várost. Szemünk előtt nőnek házai, s mindennap láthatjuk és megmérhetjük gyarapodása arányait.

Reánk nézve, kik a jelen nemzedék fő, mondhatnánk legfőbb feladatául mindig Budapestnek fővárossá és magyar fővárossá alakítását tartottuk, valóságos lelki gyönyörűség a vágyainkhoz és türelmetlenségünkhöz mérve ugyan lassú, de azért még is látható gyarapodását és fejlődését szemlélünk.

Mert ma már többé nem rezidenciákra, hanem oly fővárosokra van szükségük azon népeknek, melyek némi jelentőségre és súlyra tartanak igényt, a melyek gyű és központjául szolgáljanak összes nyilvános tevékenységüknek, s kirakatául közgazdasági és ipari képességeiknek.

Budapest, illetőleg Buda és Pest ezelőtt kevesebb mint félszázaddal, még falu volt. Sőt rosszabb mint falu: a városok minden kényelmét, s a falvak természetes bájait és egyszerűségét nélkülöző ronda helység.

A nagy nádornak, a felséges uralkodó család e legmagyarabb ága fejének, József főherceg nemeslelkű atyjának köszönhetni a kezdeményezést, mely Budapestnek, illetőleg akkor még Pestnek várossá emelésére történt.

Az 1838-iki árvíz is segítségül érkezett rombolásaival, s ha a forradalom s az önkényuralkodás közbe nem lép, ma bizonyára más képe van a magyar fővárosnak, melyet geographiai fekvése még akkor is nagy, világvárossá jelölne, ha mint egy nagy ország fővárosa nem birna azon politikai jelentőséggel, melyet tőle még ellenségei sem mernek elvitatni.

De az, a mi az 1867-iki kiegyezkedésig történt, még kezdeményezésnek is nagyon jelentéktelen és szerény volt.

Terv, rendszer és határozott célok nélkül történt minden, a mi történt.

A város épülése, az utcák, a térek alakulásai egyesegyedül egyesek szeszélyére s a véletlenre voltak bízva.

Az igazi tervszerű irányt a város kiépítésében és berendezésében gr. Andrássy Gyula adta meg.

Ő alkotta meg az ellenőrző felügyeletet gyakorló közmunkatanácsot, s ő tette meg az első lépéseket azon szép és nagy gondolat megvalósítására, mely Budapestnek nagyvárosi jelleget adand, s a magyar fővárost a világ rész egyik legszebb városává teendi.

A sugárút és körút tervezetét értjük, melynél merészebb és nagyobb szerű gondolata még az új Páris Hausmannjának sem volt.

Ha e két vonal úgy mint tervezve van, teljesen kiépül, ha a város központja a sugárúttal, s szegélyével: a város-erdővel — s ha a körút által a Duna a Dunával összekötve leend, akkor Budapest berendezése célszerűségével és nagyszerűségével unikumot képezend Európában, s a világ egyik legszebb városává leend.

De addig fájdalom, még sok víz foly le a Dunán!

A lécsi krach és a sok évi rossz termés sok időre visszavetett. A néhány év előtt megindult nagy, mondhatni: lázas tevékenység és építkezés fennakadt, vállalkozás szünetel s a nagyobb mérvű építkezéseknek még csak terveit látjuk.

Anyi igaz, hogy legalább az irány már meg van adva s hogy most már legalább attól nem kell tartanunk, hogy a tervnélküli össze-vissza való építkezésekkel a város kinézése elrondítottatik, s a szépités és fejlődés elé új és nagyobb akadályok gördítettnek.

De mindössze is csak enyi vigasztalásunk van. Három — négy év óta az építkezés, a mozgás szünetel, a pangás általános.

Igaz; Róma nem egy nap alatt épült, de nekünk nincs időnk századokig várakozni, s azért a mostani visszaesés és hanyatlás mély szomorúsággal tölt el.

Alig érezzük ezt élénkebben, mintha a gyönyörű és nagyszerű sugárúton végig sétálunk. Az új operaház kivételével, melynek munkálatai azonban ez idő szerint csak lassan haladnak, majdnem sem mi építkezés sem történik ezen a felséges vonalon.

Ott állnak kísértetként a lebontott házak árnyai s a deszka falakkal bekerített üres telkek szemrehányás és kérdőjelek gyanánt. Feleletül csak egy sóhajunk van, s a szemrehányásra csak egy fájdalmas kételyünk: nem volt-e a vállalkozás tulmerész, avagy korai, s e büszke kezdeményezéssel nem csupán szegénységünket as tehetetlenségünket, állítottuk-e pellengérré?

De hogy az átmetszés ötlete nagy gondolat volt, ezt önként el kell ismernünk. Ily nagy és merész ugrást Európában még alig tett valaha város a fejlődés útján.

Bécs büszke Ringjeszabadon álló terén és nem lerombolt utcák helyére épült, s a Páris boulevardjainak kiépülése csak a milliárdok hazájában volt oly gyorsan lehetséges.

De mivel milliárdok felett nem rendelkezhetünk, teljesen vissza kell e vonulnunk, s szégyenszemre és gyalázatra egészen lemondanunk a nagy gondolat megvalósításáról?

Hát teljes képtelenség volna-e a vállalkozás és építkezési kedvet felbátorítani s a nagy munkának, ha nem is rohamos, de legalább megszakítás nélküli folytatását lehetővé tenni?

Budapesten a házbérek oly nagyok, hogy a házipénzügyi vállalkozás — kivált az állam által nyújtott kedvezmények mellett még a jelen pénzügyi nyomorúságok mellett sem lát-zik előttünk tulmerész veszélyeztetésnek.

Csak hogy úgy látszik az érdeklődés úgy a kormány, mint a város részéről teljesen kialudt. Senki sem gondol többé ez ügyre, s hagyják folyni a dolgokat úgy, mint maguktól folynak.

De hát meddig tartson ez még így? Nem lenne, itt az ideje, hogy a kormány vagy a város módokról és eszközökről gondoskodják a nagy mű bevezetésére, vagy legalább tovább folytatására?!

Hát Magyarországon csakugyan minden tűz szalmatűz?

Krónikás.

* **A királyi pár ezüst-lakadalmának** mikénti megünneplése fölött tanácskozott bizottság, Ráth K., főpolgármester elnöke alatt, elkészíté javaslatit, melyeket a közgyűlés elé fog terjeszteni. Következők vannak benne ajánlva: üdvözlő irat küldése a felsőes párnak pompás kiállításban, nagyszámú küldöttség által; hálaadó istentisztelet a ferencvárosi új templomban, melynek alapkövét a koronázás évében tették le s melynek véduraője a királyné, fölszentelése e napon, ha csak lehető az ország primása által, s e templomban, (melynek teljes kiépítésére huszonötezer forint lenne megszavazandó.) márvány emléktábla helyezése; szegények és intézeti gyámoltak megvendégelése; általános kivilágítás s a piacokon katonai zene; színházi diszlocadások; emlékérmek veretése, melynek készítésére Klein, ifju magyar művész van ajánlva; végre „Ferenc József és Erzsébet királyné“ nevére százezer forinttal „gyermek menhely“ alapítása, olyan gyermekek számára, kik szülei gondoskodás hiányában romlásnak érné nyomornak esnének martalékkul. Egyszersmind a kormányelnök útján fölkéri a királyi párt, hogy e napon a fővárost jelenlétükkel szerencsétleni kegyeskedjenek.

* **A nemzeti színház** drámai igazgatósága még a múlt évben azt határozta el, hogy Szigligeti emlékezetét nem halála, (jan. 19-dike,) hanem születése napján, (március 8-dikán fogja megünnepleni egy-egy jeles műve előadásával. Így az idén e napon a „Világ ura“ kerül színre. Mindenütt a születés emlékezetét szokták a színházak megtartani.

* **A „Neues Wiener Tagbl.“** Munkácsiról azt irván, hogy tán nem is tud magyarul, ugyane lapban Neményi Ambrus érdekesen beszéli el, hogy Munkácsynak a párisi „Salon“-ban uralkodni, „Milton“-t festeni könnyű dolog, de a francia konjugációt megtanulni, arra száz esztendő mulva sem lesz képes; a német szó is engesztelhetetlen ellensége, noha a német könyv bizalmas barátja; szóval nagyon is csak magyarul tud.

* **Gróf Széchenyi Béla** keletázsiai expedíciója abban a ritka szerencsében részesül, hogy a khinai kormány pártolja s elősegíti tudományos céljait. Az expedíció (a grófon kívül Lóczy Lajos fiatal ember természettudós és Kreitner főhadnagy) beakarja utazni Tibetet s ezért útlevelet és ajánló iratot kellett szerezni. Széchenyi Béla gróf levelet irt Kung hercegnek, a kiskoru császár nagybátyának, ki a mennyei birodalmat kormányozza. A levélben a gróf elmondá utazása célját, mely nem politikai, hiterítói vagy kereskedelmi, hönem tisztán tudományos s hogy legfőbb ohaja bejárni ama területeket, honnan a magyarok származtatják magukat s látni az országokat, hol a magyarok ősei laktak. Kung herceg, ki igen művelt ember s elég jól ismeri viszonyainkat, kiadatta az összes minisztériumok által az útlevelet s az expedíciót kihallgatáson is fogadta. Az expedíció elébb tisztelt Csienyinben Khili alkirályánál is. Széchenyi gróft meglátogatták a miniszterek is; erre az expedíci visszavért Shanghaiba, honnan tovább folytatja útját.

* **Az akadémiai rendes tagok** évdíjainak eltörlését indítványozta közelébb Csengery Antal az igazgató tanácsban, előadva, hogy e pénzt más formában sokkal célszerűbben lehetne használni a tudomány céljaira s egyesek javára. Az igazgatótanácsban nem volt többsége a helyes indítványnak de bizonyára lesz a közgyűlésen, a hol Csengery azt is méltelni fogja.

* **Afrika!** Ha y n a l d érsek, mint a magyar Afrika-bizottság elnöke, felszólítást kapott a nemzetközi Afrika-társaság központi bizottságától, hogy a legközelebb Afrika-ba utazó karavánhoz alkalmas magyar ifjakat ajánljon Tudományos készütség s nyelvek (különösen az angol) ismerete elengedhetlen. A jelentkezők teljes utiköltséget s ellátást kapnak, de fizetést nem. Ajánlkozásokat a magyar Afrika-bizottság titkára Berecz Antal igazgató is (váci körút 15. sz.) hajlandó közvetíteni.

Befogtak egy „szerkesztőt“ (a „Budapester Figaro“-ét,) ki a „lapjánál“ alkalmazott személyzet kauciót elsikkasztotta; a derék férfit Neubauer Károlynak hívják s a pirosvolver forgatói közé tartozik.

* **A gr. Nádasdy palotát** a Zrinyi utcában okányi Schwarz Ábrám vette meg százezer forintért. Elébbi tulajdonosa: gr. Nádasdy Ferenc azért adta el, mert igen sok családi szomorúság emléke fűződött az épülethez. Ő egymás után veszté el nagyreményű testvérét, (Tamást,) szüleit, kik a főrangúság igazi díszai valának s utoljára szép nejét: Zichy grófnőt. A grófi palota évek óta üresen is állt.

* **Svéd nyelven** megjelent a Petőfi „Hóhér kötele“ Dödsfienderna“, (halálos ellenségek) címmel Ahlberg György fordításában; továbbá a svéd akadémia megjutalmazta Virgin egy „Szényi“ című verses regényét, melynek tárgya a magyar szabadságharc történetéből van merítve.

* **Schossberger Zsigmond** kir. tanácsos a kormánynak nagylelkűleg felajánlotta, a vakok új intézete számára, a városligeti fasorban fekvő kertjét, melyet a múlt évtizedben 26,000 ftért vett; csak 120,000 frtot kért érte: de mivel talaja posványos, vize rossz, az ajánlatot nem fogadták el.

* **Pest megye** alsóbb részeiből az árvizről kedvezőbb hírek érkeztek. A Duna folyvást apad. A Tisza ellenben Csapnál és Ungh mellett kiöntött s a kormány oda is és Szegedre is, (hoanon szintén nyugtalanító hír érkezett) egy-egy főmérnököt küldött.

* **Hymen.** A dohány-utcai kultustemplomban 16-án volt a Bischitz Lajos és Schossberger Jenny k. a. esküvője. A

templomot számos és diszes közönség tölté meg. Ott voltak Ráth fűpolgármester és b. Liptai Béla is. Nyoszolólányok Schosberger Klára, Taher Irma és Bischitz Anna kisasszonyok valának. Eskető magyar beszédet dr. Kohn Sámuel rabbi tartott. — Ballassa-Gyarmaton az ottani kir. törvényszék derék bírása Pírot Káovly eljegyezte a főváros egyik igen kedves és bájos fiatal hölgységét: Fűredy Jenke kisasszonyt, ki jelenleg rokonuknál Dessewffy Elek családjánál van látogatóban. — Pécsen Dr. Csebi Pogány Gerő orvostudor és Gelich Emilia kisasszonytarák esküvőjüket. A város rég nem látott ily nagy nászünnepelet. Nemcsak a templom telt meg szorongásig, hanem a tér is telt volt. Esketés után a vőlegény testvérbátyja: Pogány Imre, diósgyőri plébános emelkedett egyházi beszédet tartott. Az örömatya honvédtábornok lévén, tiszték is számosan voltak iteljes díszben. — A menyasszony narancsvirággal ékített ebér atlasz ruhájában igen szép jelenség volt; az örömatya lilaszin ruhát viselt. Az utcán oly nagy volt a sokaság, hogy a nászmenet csak lassan haladhatott. Nászlakoma után a boldog házaspár Olaszországba utazott. — N a g y -

v á r a d o n Bartha István telekkönyvvezető eljegyezte Pauker Ida kisasszonyt, ottani könykereskedő leányát.

* **Karnevál naptar.** 19-én: a központi Fröbel-nőegylet álarcosbálja a redoutuban; 21-én a szegénygyermekkertegylet bálja a várszínházban; 22-én gyógyszerész-bál a redoutuban; 23-án orvosbál a redoutuban; 24-én írók és művészek estélye a redoutuban; 25-én technikus-bál a redoutuban; kränzchen a tisztí kaszinóban; a budai tornaegylet bálja krisztinavárosi új helyiségében; 26-án a pesti jótékonyegylet álarcosbálja a redoutuban; 27-én a nőképzőegylet művész estélye a redoutuban; 28-án a bölcsőde egylet bálja a redoutuban; 30-án a redoute házi bálja február; 1-én az egyéves önkénytesek bálja a redoutuban, jelmezestély a budai körben, kereskedők bálja a budai „Fácán“-nál. 2-án a magyar gazdaszönyegylet álarcosbálja a redoutuban; 4-én a tisztviselők egyletének táncvigalma a Hungáriában; 5-én közvacsora a redoutuban; 9-án a Fröbel nőegylet bálja a redoutuban; 8-án a kereskedő ifjak bálja a „Hungáriá“-ban, bál a polgári lövöldében, kränzchen a tisztí kaszinóban, protestans-bál a redoutuban.

Előfizetésre föl hívás

A „Család Lapja“ második évfolyamára.

Nem ígérünk sokat, de amit eddig lapunkban nyújtottunk, azt nemcsak nyújtunk ezentúl is, hanem a jelentkező pártolás mérve szerint mindig újabb meglepetéssel igyekezünk t. olvasóinkat megörvendeztetni.

Lapunk iránya és tartalma marad az eddigi. Újévtől kezdve regény mellékletünket **Wilkie Collins** hírneves angol író „**Szegény Finch kisasszony**“ (Poor miss Finch) című **négy kötetes** vonzó regénye fogja képezni **Arabella** kisasszony tősgyökeres magyar fordításában.

Ugyancsak **Arabella** k. a. gondoskodik ezentúl is a **hölgYROVAT** szellemes kitöltéséről.

Képeink jobbak, szebbek lesznek mint eddig.

Azönbán meggyözdödvén, hogy az eddigi 4 frtos előfizetési díj mellett lapunk fönn nem állhat, az eddigi előfizetést **évnegyedenként 50 krral** fölemeljük, de e mellett aztán meg is maradunk, s a csekély áremelés fejében új évtől kezdve lapunk **szép színes bori-tékban** fog olvasóinkhoz **minden héten pontosan** bekocogatni.

Humor-rovatunk szintén folytonos meglepetéseket hozand olvasóinknak.

Kérjük az előzetések mielőbb leendő beküldését, nehogy a lap szétküldésében zavar következék be.

Előfizetési díj a „Család Lapjára“:

Egész évre	6 frt.
Fél évre	3 „
Évnegyedre	1 frt 50 kr.

A lap első évi folyamában megjelent regényt **Smith Hamlin** „**Kisértetes vendéglőjét**“ **3 kötetben** az év elején újra nyomtatván, t. előfizetőinknek 1 frt 20 krért rendelkezésére bocsátjuk. Októberi új előfizetőink a júliusi évnegyedben megjelent iveket **30 kr.** beküldése mellett megkapják.

Mélyen tisztelt előfizetőinket pedig kérjük lapunknak körükbeni szives terjesztését.

A szerkesztőség.